

Curierul Adventist

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos • Septembrie 2010

MERGETI
Înainte!

SUMAR

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm
pe Domnul nostru Isus Hristos,
prin prezentarea de experiențe
ale dragostei Lui nemărginite, prin
prezentarea de articole și știri,
ajutându-l astfel pe cititor să-L
cunoască mai bine pe Mântuitorul
și să aibă o speranță vie în reveni-
rea Lui pe curând.

Anul LXXXVII, SEPTEMBRIE 2010

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Sirbu, Nelu Burcea,
Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu,
Magyarosi Barna, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare:

Eric Bocăneanu

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Editorial

3 Între Birkenau și New York
Cornel Dărvășan

Spiritual

4 „Mergeți înainte!”
Ted N. C. Wilson

Istorie biblică

6 Trezirea imaginației
Florian Ristea

Misiune externă

10 Tribul Kiai, oamenii munților
Hanna Bota

Credința practică

14 „SAM” ori „SAM”
Daniel Chirileanu

Educație

18 Școala Generală „Omega”
Leonard Azamfirei

Familie

20 Vârsta pentru căsătorie
Romulus Chelbegean

Relații oficiale

21 „Treci în ...” Serbia „și ajută-ne!”
interviu realizat de Pavel Memete

Sănătate

22 Satisface dieta vegetariană toate nevoile
organismului?
Dr. Dinu Constantin

A.S.I.

23 Acum e timpul
Ioan Mohora

Pagina przbiterului

24 Prezbiter și medic
interviu realizat de Ștefan Tomoiagă

Misiunea femeii

25 „Flori și Stele”
Carmen Stoica

Știri

28 De vorbă cu cititorii

Pagina copiilor

30 Cineva care înțelege
Alina Badea

4

18

25

14

22

Între Birkenau și New York

CORNEL DĂRVĂȘAN

Un sceptic m-a întrebat într-o zi: Unde era Dumnezeu când s-au întâmplat multele atrocități ale istoriei? Cum a putut un Dumnezeu Atotputernic să nu intervină atunci când copiii împreună cu mamele lor erau trimiși la gazare în lagărul Auschwitz-Birkenau, sub ochii reci ai unor ofițeri SS fără inimă? De ce nu a intervenit pentru cei peste 3.000 de oameni din Turnurile Gemene din New York, de ce nu i-a salvat? De ce nu răspunde atunci când cancerul năpădește mădulele unei tinere mame, sub privirea neputincioasă a copiilor ei? De ce mor copii de foame? De ce nu a intervenit Dumnezeu în cazul eroului român Pestek? Cetățeanul român Pestek era SS-ist. El a fost ucis pentru că ajută deținuții să evadeze. „Colabora cu partizanii și plănuia evadarea mai multor deținuți. În mai 1944, a evadat de la Birkenau Jaroslav Lederer din Pilsen, despre care se spunea că ar fi fost ofițer în armata cehoslovacă. Îmbrăcat în uniformă SS, el a plecat cu Pestek cu bicicleta. Curajosul Pestek a revenit în lagăr ca să îi ajute și pe alți deținuți să evadeze...” Iată câteva cuvinte din mărturia deținutului nr. 29.867, Josef Neumann din Medzilaborce, unul dintre cei mai vechi deținuți de la Birkenau: „În afară de mine, Pestek a mai îndemnat și pe alți deținuți să fugă, în primul rând pe Renne Neumannova, o evreică deținută în lagărul familial pentru evreii cehi. Pestek voia să salveze fata. Probabil că ea fusese principalul motiv al revenirii sale în lagăr. Pregătit de evadare, la ora fixată, mă apropi-am de locul stabilit. Dar încă

de departe, am observat că în baraca în care se ascunsese Pestek se întâmpla ceva neobișnuit... Pestek fusese trădat și era înconjurat de SS-iști... Cam peste o lună, după multe torturi, Pestek a fost împușcat.”¹ Ce explicație ai da pentru faptul că un român se întoarce în „fabrica morții” de la Birkenau? De ce s-ar sacrifica el pentru niște idealuri, în loc să stea departe de o astfel de atmosferă? De ce călugărul Maximilian Kolbe a hotărât să moară în locul unui deținut necunoscut? Eu simt adierea dragostei divine primite prin har. Numai o inimă de mamă înrăurită de dragostea lui Dumnezeu poate să se sacrifice împreună cu copilul, deși avea posibilitatea să trăiască și să meargă la muncă? O adiere de pace și Duh Sfânt vorbește despre prezența divină chiar acolo, în nenorocire, chiar dacă Dumnezeu nu-și permite să treacă peste liberul-arbitru al celor mai odioase specimene umane.

Oamenii aceia care au intrat în Turnuri după ce avioanele au lovit necruțător – pompieri, asistenți medicali și trecători inimoși care și-au pierdut viața când s-au prăbușit peste ei tone de fier și moloz – nu au făcut altceva decât să demonstreze că există ceva mai prețios decât viața proprie: iubirea pentru semenii. Niciun argument umanitar sau vreunul de pe scara evoluției nu poate sta în picioare în fața unui astfel de gest. Dacă încă nu este suficient, privește-o pe acea mamă bolnavă de

cancer atunci când primește vizitatori și când, în loc să aibă nevoie de încurajări, ea este cea care îi încurajează pe ceilalți, le îndreaptă ochii celor care o compătimesc spre o altfel de vreme, a lui Isus care va reveni, spune ea, spre o lume pe care o simte, despre care vorbește cu o siguranță de necontestat, în timp ce privitorii, înmărmuriți, nu știu de unde poate avea atâta pace în această situație dramatică.

Un ateu trecea pe lângă un tânăr cerșetor.

— Tinere, crezi în Dumnezeu?

— Da, domnule!

— De ce nu-I zici să-ți dea de mâncare?

— El vă spune dumneavoastră să faceți asta pentru mine, domnule, dar ce vină are El dacă dumneavoastră nu doriți să ascultați?

Ce vină are Dumnezeu că în fiecare zi în SUA de la restaurante se aruncă mâncare rămasă, care ar fi ajuns pentru toți copiii care azi mor de foame. Sau ce vină are Dumnezeu că românii cheltuie bani pe nimicuri, în timp ce o plasă de țânțari ce salvează familii africane de la moarte costă doar câțiva dolari? Întreabă, gândește și apoi vorbește!

¹ Ota Kraus, Erich Kulka, *Fabrica morții. O mărturie despre Auschwitz*, Editura Politică, București, 1959, p. 93-96.

„Mergeți înainte!”

TED N. C. WILSON

Introducere

Biserica Adventistă de Ziua Șaptea este într-o călătorie rânduie de Cer și suntem aproape acasă. Cred cu toată inima mea că Domnul Isus vine curând! O spunem în ... multe limbi ale lumii.

Apreciez spiritul și entuziasmul minunat al familiei noastre de pe tot pământul. Deși suntem cu toții mândri de națiunile și de culturile noastre, Îl laud pe Domnul că există o cultură a lui Hristos, care ne leagă împreună și care le întrece pe toate celelalte. În spiritul acesta, am nevoie de rugăciunile voastre pentru ca mesajul pe care îl împărtășesc să fie clar.

Lumea este haotică, dar Cuvântul, ferm

Semnele venirii lui Hristos cresc în frecvență și intensitate în fiecare zi: evenimente distructive în natură, mare confuzie în lumea politică, activitățile răspândite și compromițătoare ale ecumenismului, dezvoltarea spectaculoasă a spiritismului și influența lui, deteriorarea economiilor lumii, dezintegrarea valorilor familiale, necredința în autoritatea absolută a Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu și a celor Zece Porunci, creșterea incidenței activităților ilegale și decăderea morală, războaie și vești de războaie și multe altele. Toate arată fără greșală

către punctul culminant al istoriei acestui pământ și venirea Domnului pentru a ne lua în ultima călătorie spre casa noastră din ceruri.

Ce binecuvântare nespuse să știm că, în nesiguranța acestei lumi care ne înconjoară, putem să ne bazăm, cu o încredere absolută, pe Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu! În decursul istoriei umanității, în ciuda atacurilor neobosite ale lui Satana, Dumnezeu a păstrat Cuvântul Său cel Sfânt. Biblia conține un raport exact al originilor noastre, un raport credibil al mântuirii noastre și o anticipare glorioasă a iminentei noastre eliberări. Ca adventiști de ziua a șaptea, noi considerăm Biblia ca temelie a tuturor convingerilor noastre și vedem în paginile ei identitatea noastră și misiunea noastră profetică unică.

Identitatea și misiunea noastră ca adventiști

Dumnezeu a ridicat din lumea aceasta haotică Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, cu puterea adevărului Său. Noi am fost destinați să fim un popor deosebit, poporul rămășiței lui Dumnezeu, să-L înălțăm pe Hristos, neprihănirea Sa, întreita solie îngerească din Apocalipsa 14 și iminenta Sa revenire. Ca niște creștini care se încred în Biblie și trăiesc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ, noi

trebuie să fim ceea ce apostolul Petru numește „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2:9)

Ca popor al rămășiței, identificat în Apocalipsa 12:17 cu cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Hristos”, noi avem o solie unică de speranță și mandatul să proclamăm lumii harul lui Dumnezeu. În *Mărturiile*, vol. 7, citim: „Adventiștii de ziua a șaptea au fost aleși de Dumnezeu pentru a fi un popor deosebit, despărțit de lume... El i-a făcut reprezentanții Lui și i-a chemat să-I fie ambasadori în ultima lucrare de salvare.” (p. 138)

Sabatul

Una dintre caracteristicile prin care poate fi identificat poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă este faptul că membrii bisericii Sale acceptă și cred **toate** cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, inclusiv porunca a patra, care ne cheamă să ne amintim de ziua cea sfântă a Domnului, Sabatul. Păzirea Sabatului nu este doar un semn al creației Sale de la început, ci va fi **semnul** poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă, în contrast cu aceia

care vor primi semnul fiarei, reprezentând încercarea de a sfinți o zi pe care Dumnezeu nu a pus-o deoparte ca sfântă.

Sabatul și întreita solie îngerească

Sabatul și semnificația lui are legătură cu fiecare dintre cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14. Primul înger „care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică” – neprihănirea lui Hristos – proclamă: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.” Dumnezeu este Creatorul și Lui trebuie să ne închinăm în Sabatul Său, ca semn al loialității noastre față de Cuvântul Său și de puterea Sa creatoare. Al doilea înger proclamă, în versetul 8: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea ... care adăpa toate neamurile din vinul mândriei curviei ei!” A stricat poruncile lui Dumnezeu și a instituit o altă zi de închinare, alta decât Sabatul zilei a șaptea, care este singurul semn al lucrării creatoare a lui Dumnezeu. Al treilea înger anunță, în versetele 9-12, că „dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână”, va fi chinuit, sau distrus, cu foc și pucioasă. Dacă te închini fiarei și chipului ei respingi *unicul* semn declarat de Dumnezeu ca fiind un test al loialității față de El – Sabatul zilei a șaptea.

Mântuirea

Al treilea înger își încheie proclamația în versetul 12, prin identificarea poporului lui Dumnezeu: cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus”. Pentru mântuire, noi ne bazăm în întregime pe Isus și pe relația noastră cu El. Noi nu obținem mântuirea prin fapte, ci prin harul lui Hristos pe care-l proclamăm. Harul este făgăduința lui Dumnezeu că ne iartă și ne dă putere – îndreptățirea și sfințirea. Nu poți să separi ceea ce Hristos face *pentru* tine (îndreptățindu-te zilnic, ca și când nu ai fi păcătuit) de ceea ce El face *în* tine (sfințindu-te zilnic, pe măsură ce te supui Lui și permiți puterii Duhului Sfânt să-ți schimbe viața, ca să devii din ce în ce mai mult asemenea lui Isus). Aceasta este Evanghelia veșnică despre care se vorbește în prima solie îngerească, neprihănirea prin credință. Din acest motiv, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie cele mai puternice voci în proclamarea harului lui Dumnezeu. Tema Marii lupte este de fapt harul lui Dumnezeu care aduce mântuire celor păcătoși și, de asemenea, puterea de a-i transforma în fii și fiice ale Sale,

martori credincioși care proclamă în-

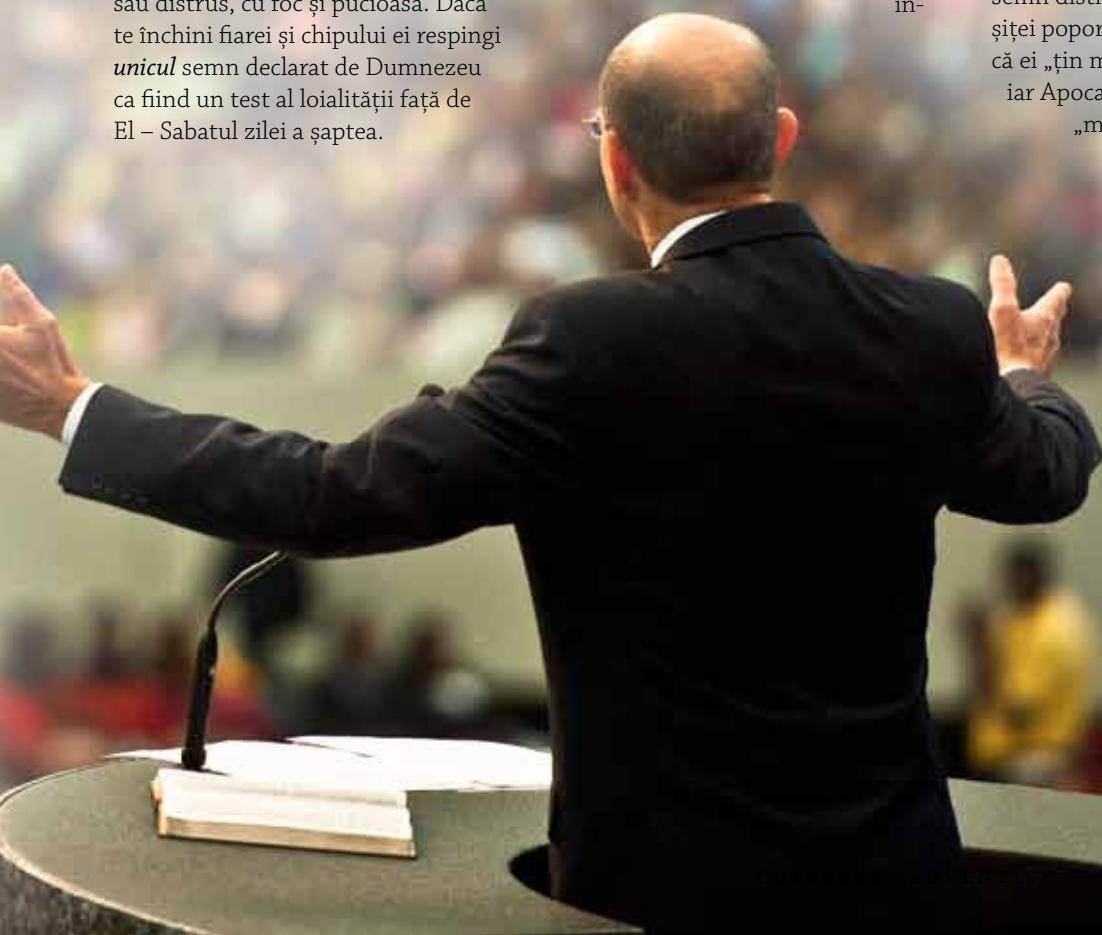
treita solie îngerească, plini de zelul dat de Duhul Sfânt printr-o legătură durabilă cu Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre.

Sângele ispășitor al lui Isus Hristos pe cruce și lucrarea Lui de ispășire din Sanctuarul ceresc au un singur scop – salvarea oricărui păcătos care se pocăiește. Astfel, prin jertfa Sa ispășitoare și lucrarea Lui de Mare-Preot, noi putem „să ne apropiem cu deplină încredere de tronului harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. Suntem chemați să proclamăm unei lumi bolnave de păcat tocmai acest har minunat, puternic și mântuitor. Mai mult decât atât, numai o adevărată înțelegere a adâncimilor harului lui Dumnezeu poate îndepărta orice bază care să justifice pozițiile extreme ale îngăduinței de sine sau ale îndreptățirii de sine. *Calea către Hristos*, această carte minunată, ne spune că „Nu avem motiv pentru înălțarea de sine. Speranța noastră se întemeiază doar pe neprihănirea lui Hristos, care ne este atribuită (îndreptățirea), și pe aceea realizată de Duhul Sfânt care lucrează în și prin noi (sfințirea)”. (p. 63)

Spiritul Profeției

Găsim în Apocalipsa 12:17 un alt semn distinctiv important al rămășiței poporului lui Dumnezeu. Citim că ei „țin mărturia lui Isus Hristos”, iar Apocalipsa 19:10 ne spune că „mărturia lui Isus este duhul prorocii”. Același spirit

continuare
la pagina 8

Trezirea imaginației

FLORIAN RISTEA

Unde nu este nicio viziune, poporul piere. (Proverbe 29:18 – versiunea King James a Bibliei)

Suntem în secolul al XXI-lea și avem nevoie de o viziune revoluționară pentru a duce Evanghelia „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” (Apocalipsa 14:6)

„Domnilor, ascultați ce mi s-a întâmplat în urmă cu doi ani...”, spuse Reverendul Thomas Charles.

Când s-a ridicat să vorbească, era în luna decembrie a anului 1802, la Londra, în timpul unui consiliu al Societății pentru publicații religioase, care se ocupa cu literatura creștină destinată evanghelizării și literatura pentru femei, copii și săraci. Reverendul Charles dorea să arate cât de

cumpere o Biblie. El avea câteva Biblii, însă acestea fuseseră deja acontate, așa că i-a spus tinerei că regretă, dar nu-i poate împlini dorința. Ceea ce a urmat, l-a impresionat până în adâncul sufletului. Printre lacrimi, tânăra i-a spus că venise de la 40 de kilometri depărtare pentru a-și cumpăra o Biblie și că economisise bănuții timp de șase ani pentru a strânge întreaga sumă. Avea șaisprezece ani, era îmbrăcată într-o rochie ponosită, venise pe jos, desculță, ținând în mână economiile făcute de la vârsta de zece ani. N-a putut s-o refuze și i-a dat o Biblie a unui client, iar ea a mulțumit fericită și a luat drumul de întoarcere, strângându-și Biblia la piept. „Deci, domnilor, concluzionă Reverendul Charles, avem nevoie de mai multe Biblii pentru Țara Galilor!” Impresia profundă făcută de povestea fetei galeză domnea asupra membrilor consiliului, când un alt

predicator, Reverendul Joseph Hughes, s-a ridicat și a spus: „Trebuie să formăm o societate pentru a tipări Biblii în limba galeză. Însă, dacă o vom face pentru Țara Galilor, de ce să nu o facem și pentru Marea Britanie? Și dacă o facem pentru Marea Britanie, de ce să nu o facem pentru întreaga lume?”

Albert Einstein

Imaginația este mai importantă decât cunoașterea. Cunoașterea este limitată, în timp ce imaginația înconjoară lumea.

mare era nevoia de Biblii în limba galeză în țara vechilor celți. Pe vremea aceea, doar oamenii bogați își puteau permite să cumpere o Biblie, în caz că o găseau. A început prin a le povesti membrilor consiliului cum, într-o zi a anului 1800, a venit la ușa lui, în orașul Bala, o tânără galeză, pe nume Mary Jones, spunând că ar vrea să

Aceste cuvinte au pus bazele înființării a ceea ce, doi ani mai târziu, în anul 1804, avea să se numească *Societatea Biblică pentru Britania și Străinătate*. Restul este istorie. Însă ceea ce nu trebuie omis este faptul că imaginația acelor oameni, care se străduiau să vestească Evanghelia cu ajutorul tiparului, a fost aprinsă și lărgită „până

la marginile pământului” de povestea unei fete sărace din nord-vestul Țării Galilor, care trăia într-un cătun obscur, având mai puțin de 500 de locuitori.

Ce ne-ar trebui astăzi ca să putem vedea nevoia lumii în care trăim? Ce cale va folosi Dumnezeu ca să aprindă imaginația sfântă a celor ce vor să împlinească acum porunca Mântuitorului de a duce Evanghelia tuturor neamurilor?

Gândește dincolo de ceea ce cunoști!

„Imaginația este mult mai importantă decât cunoașterea”, spunea Albert Einstein într-o vreme nu foarte îndepărtată de zilele noastre. Câtă dreptate avea! În istoria omenirii, orice pas către progres a fost făcut cu ajutorul imaginației. Din cele mai vechi timpuri, de când Dedal și Icar își confecționau aripi asemănătoare cu cele ale păsărilor, omul a visat să zboare. Lipsa aripilor atașate de corpul său și eșecurile repetate nu l-au împiedicat să-și imagineze că într-o zi se va înălța spre cer și va zbura. Și, cu toate că între timp omului nu i-au crescut aripi, astăzi el zboară mai rapid și mai sus decât orice pasăre cunoscută. Cum a fost posibil? Imaginația lui nu s-a limitat la ceea ce este convențional, deoarece, în mod paradoxal, cunoașterea așază bariere artificiale în calea imaginației.

Captivi ai propriei mentalități.

Mântuitorul le spusese urmașilor Săi, cu ocazia înălțării Sale la cer, să ducă Evanghelia „până la marginile pământului” (Fapte 1:8), însă ei au întârziat destul de mult în Ierusalim și în Iudeea. Cât de mărginită era viziunea

lor la data aceea se poate înțelege din episodul al cărui „erou” a fost apostolul Petru (vezi Fapte 10:1 – 11:18). De reținut că ceea ce i s-a arătat acestuia pe terasa casei lui Simon Tăbăcarul era o **viziune** cerească asupra lucrării evanghelice, care era destinată să le aprindă imaginația atât lui, cât și celor care purtau această povară în primul secol al erei creștine. După ce a fost nevoie să i se repete încă de două ori (!) această viziune și după ce a fost condus de providența divină la casa sutașului Corneliu și ajutat să-și depășească limitele impuse de propria mentalitate sectară, Petru a trebuit să-și justifice comportamentul „ieșit din comun” în fața fraților săi, care îl apostrofau pentru că îndrăznise să spargă tiparele tradiționale. Astăzi, am numi „adunare administrativă” acel gen de întrunire în care Petru și-a justificat comportamentul. Aș fi dorit să aud exclamațiile lor atunci când, după ascultarea raportului său, se părea că au înțeles că „Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viața” (Fapte 11:18). De asemenea, persecuția declanșată împotriva lor poate fi înțeleasă tot ca o providență divină, îngăduită pentru a-i determina să plece din Ierusalim și Iudeea către regiuni și popoare tot mai îndepărtate. Însă, chiar dacă „cei ce se împărtășiseră, din pricina prigonirii întâmplare cu prilejul uciderii lui Ștefan, au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia”, viziunea lor limitată i-a urmat și acolo. Raportul inspirat ne spune despre ei că „propovăduiau Cuvântul numai iudeilor” (Fapte 11:19). De ce numai iudeilor? Cum de se limitaseră la atât? Ce fel de bariere existau în mintea lor, sufocându-le nu doar entuziasmul,

ci și imaginația? În acele condiții a fost nevoie de o viziune revoluționară pentru a ieși din impasul determinat de perspectiva lor limitată.

O biserică născută din viziune.

Unul dintre cele mai captivante lucruri scrise despre creștinii din primul secol — din nefericire trecut cu vederea — este faptul că, printre cei ajunși în Antiohia (care „propovăduiau Cuvântul numai iudeilor”), „au fost și câțiva oameni din Cipru și din Cirena, care au venit în Antiohia, **au vorbit și grecilor** și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus” (Fapte 11:20 – s.n.). În condițiile social-politice și culturale ale primului secol, viziunea acestor oameni a fost extraordinară! Ei nu și-au limitat lucrarea la cei „cunosători în ale credinței”, cum erau considerați iudeii, ci au privit dincolo de barierele culturale ale vremii, către cei care, prin cultura și influența lor larg recunoscute, puteau prelua și duce mai departe Evanghelia. Din acest motiv, ei pot fi considerați pionierii anonimi ai misiunii printre neevrei în secolul întâi. Este ironic faptul că posteritatea a ținut minte numele unora ca

Este ironic faptul că posteritatea a ținut minte numele unora ca Anania și Safira, care au pus în pericol Biserica, dar a uitat numele acestor vizionari care i-au dat aripi...

Anania și Safira, care au pus în pericol Biserica, dar a uitat numele acestor vizionari, care i-au dat aripi, fascinați de întrebarea: „Ce ar fi dacă...?” Contemporaneitatea le-ar ridica un monument dacă i-ar cunoaște, așa cum i-a ridicat lui Mary Jones în cătunul ei din Țara Galilor. Pentru că ceea ce a urmat a fost nașterea primei biserici creștine din afara granițelor Țării Sfinte, locul unde creștinismul și-a primit numele și polul misionar al acestuia (Fapte 11:19-26), alături de Alexan-

dria (Egipt), care era polul academic și filozofic al primelor secole.

Trezirea imaginației.

Făcând o analiză pertinentă a modului în care ne împlinim misiunea aici, pe pământ românesc, trebuie să recunoaștem că viziunea noastră este depășită de realitățile contemporane și că nu am ținut pasul cu evoluția societății și a mentalității semenilor noștri, în special a generației tinere. Avem nevoie de un **up-date**, adică de o actualizare a viziunii sau chiar de una nouă. Aceeași Evanghelie de veacuri trebuie dusă și rostită corespunzător cu mentalitatea noilor generații și cu posibilitățile extraordinare pe care ni le oferă Dumnezeu în prezent. Știm ce avem de făcut, însă cunoașterea nu este suficientă. Este nevoie de imaginație. Pentru cei care au nevoie de răspunsuri, aș dori să spun că, uneori, o întrebare oferă o perspectivă mult mai largă decât un răspuns. Așa că doresc să ridic câteva întrebări pentru cititor: Cât de limitată/largă este viziunea ta

cu privire la vestirea Evangheliei? Dar a bisericii tale? Corespunde lucrarea ta și a bisericii tale acestei viziuni? Este posibil ca această viziune să fie lărgită? Cum și de către cine? Care sunt barierele actuale

care împiedică lărgirea propriei viziuni și cum pot fi acestea îndepărtate? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că acolo „unde nu este nicio viziune, poporul piere.” (Proverbe 29:18 – versiunea King James). Dacă Dumnezeu a putut folosi o fată săracă, dintr-un ținut obscur, pentru a conduce la înființarea celei mai cunoscute societăți pentru răspândirea Bibliei în lume, El poate folosi pe oricine pentru a reaprinde imaginația noastră acum, la sfârșitul timpului și lucrării Sale.

care i-a mișcat pe bărbații sfinți din vechime a ridicat din nou, în aceste ultime zile, un mesager pentru Domnul. Frații mei și surorile mele din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Dumnezeu ne-a dat unul dintre cele mai mari daruri posibile prin scrierile Spiritului Profetic. După cum Biblia nu este niciodată demodată sau irelevantă, nici mărturia solului lui Dumnezeu din timpurile din urmă nu este demodată sau irelevantă. Dumnezeu a folosit-o pe Ellen G. White, un slujitor umil, pentru a ne oferi o perspectivă inspirată asupra Scripturii, profeției, sănătății, educației, relațiilor, misiunii, familiei și asupra multor altor subiecte. Să citim Spiritul Profetic, să ascultăm de Spiritul Profetic și să împărtășim Spiritul Profetic. Sunt atât de multe cărți extraordinare care pot fi oferite, inclusiv cartea indicată chiar de Ellen White să fie distribuită mai mult ca oricare alta – *Tragedia veacurilor*. Mulțumim Domnului pentru libertatea religioasă din țara aceasta și din alte țări, care ne permite să împărtășim adevărul. Spiritul Profetic este unul dintre semnele de identificare ale poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă și se aplică la fel de mult astăzi ca oricând înainte, pentru că ne-a fost dat chiar de Cer. Ca rămășiță credincioasă a lui Dumnezeu, fie ca niciodată să nu facem fără efect lumina prețioasă dată nouă prin Ellen White.

Smeriți cu inima, asemenea lui Hristos

Când folosim termenul „biserica rămășiței” sau „poporul rămășiței”, nu trebuie să-l folosim niciodată într-un mod egocentric, exclusivist. Noi suntem destinați a fi cel mai smerit popor de pe fața pământului, recunoscând totală noastră nevoie de Domnul Isus, Mântuitorul nostru, laudându-L pe El pentru că ne-a chemat să facem parte din această mare Mișcare Adventă. Această Mișcare Adventă este alcătuită din oameni smeriți și simpli – nu simpliști, ci simpli. În poporul lui Dumnezeu sunt mulți oameni educați, disciplinați și eficienți, și totuși

trebuie să fim niște oameni modești, simpli. Mântuitorul nostru a vorbit cu o autoritate uimitoare și totuși a fost destul de smerit pentru a ajunge la cei mai netrebnici dintre păcătoși. Această biserică nu este doar o altă confesiune religioasă, ci este o mișcare unică, inițiată de Cer, cu o misiune de salvare pentru lume, care trebuie să înainteze continuu în smerenia Domnului Isus.

Lumea are nevoie să audă solia lui Hristos de la un popor care este asemenea lui Hristos. Când vom fi transformați prin harul Său, vom predica, vom învăța și vom prezenta solia directă a Bibliei și a Spiritului Profetic cu umilință, iubire și înțelegere. Când noi, cu toată smerenia, ne vom sprijini în totalitate pe brațele veșnice ale Domnului nostru, El va lucra prin noi într-un mod impresionant pentru a duce ultima solie de har unei lumi muribunde. Succesul nostru în încheierea acestei lucrări depinde de supunerea noastră față de Cuvântului lui Dumnezeu și de călăuzirea Duhului Sfânt, depinde de dispoziția noastră de a ne umili înaintea Creatorului și de negarea eului, pentru ca Isus să ne poată lua în stăpânire și să poată birui păcatul din noi. De asemenea, depinde de pregătirea noastră și de disponibilitatea de a cere cu umilință redeșteptare și reformă în viața noastră, ca individ și ca biserică, redeșteptare și reformă care vor conduce la revărsarea Duhului Sfânt în Ploaia târzie.

În *Mărturii*, vol. 7, p. 104-106, Ellen White a consemnat o viziune

intitulată: „Ce ar fi putut să fie?” Ea a văzut că Dumnezeu intenționase să facă două lucruri la Sesiunea Conferinței Generale din 1901: 1. să reorganizeze biserica, lucru care s-a realizat și a dus în mare parte la structura pe care o avem astăzi, și 2. să reverse Duhul Sfânt, dar acest lucru nu a avut loc, pentru că în biserica lui Dumnezeu era necredință și liderii și poporul Său nu

s-au smerit înaintea Lui.

Biserica a ratat ocazia de a primi Ploaia târzie și lucrul acesta s-a întâmplat acum 109 ani. Să nu-L facem pe Dumnezeu să mai aștepte pentru revărsarea Ploii târzii și pentru revenirea Domnului Isus. Trebuie să ne rugăm cu seriozitate pentru această experiență. Am făcut-o în timpul acestei sesiuni și trebuie să continuăm să căutăm cu consecvență voia lui Dumnezeu în viața noastră și după ce vom pleca din locul acesta. Ellen White clarifică acest lucru: „O redeșteptare a adevă-

ratei evlavii printre noi este cea mai mare și cea mai urgentă dintre nevoile noastre. Căutarea acesteia ar trebui să fie prima noastră lucrare.” (*Selected Messages*, vol.1, p. 121)

În timpul sesiunilor de lucru ale Conferinței Generale ați cerut de la Domnul redeșteptarea și reforma, Duhul Sfânt și Ploaia târzie. Frați și surori, este timpul! Domnul vine cu-

rând! El vrea să-și folosească biserica Sa, biserica rămășiței, cu toată puterea posibilă. Domnul tânjește să reproducă în noi caracterul Său. Lucrul acesta se poate realiza dacă ne predăm Lui în fiecare zi. Așa cum ne spune Pavel în Filipeni 2:5 – „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”. Dacă ne legăm de Hristos în fiecare zi și Îi permitem să lucreze prin noi, vom fi folosiți de Duhul Sfânt pentru a proclama harul Său și pentru a grăbi venirea Domnului nostru Isus Hristos. Amintiți-vă, aceasta este Mișcarea

Adventă, un popor chemat, o biserică a rămășiței, un popor al destinului, un popor aflat în călătorie spre cer în timp ce proclamă harul lui Dumnezeu.

În cartea *Parabolele Domnului*

Hristos citim despre dorința lui Hristos pentru poporul Său, „Hristos așteaptă tânjind de dorința de a Se manifesta în biserica Lui. Când caracterul lui Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni ca să pretindă ce este al Său. Este privilegiul oricărui creștin nu numai să aștepte, ci și să grăbească venirea Domnului Isus Hristos. Dacă toți cei care iau numele Său ar aduce roade pentru slava Sa, cât de repede ar fi întreaga lume semănată cu sămânța Evangheliei! Ultima mare recoltă ar fi strânsă de grabă și Hristos ar veni să-și adune grâul prețios.” (p. 69)

Înțelegerea lui Israel din Egipt

În Vechiul Testament, Dumnezeu a chemat un popor deosebit, cu o solie și un destin anume. Copiii lui Israel au fost chemați să pornească într-o călătorie a credinței și, prin încrederea în Dumnezeu, să proclame harul Lui lumii. Ei au trăit în Egipt timp de 400 de ani și au ajuns să fie sclavii egiptenilor. Am crescut în Egipt până la vârsta de 8 ani. Am locuit în Cairo. Știam foarte puține despre lumea din afara Orientului Mijlociu. Este un loc minunat, plin de oameni minunați. Totuși, în acele vremuri antice, Israel era sclav în Egipt. Dumnezeu i-a folosit pe Moise,

Aaron și Maria într-un mod minunat pentru a-și elibera poporul pentru o călătorie, o misiune pentru lume. După cea de-a zecea plagă, ultima și cea mai devastatoare, copiii lui Israel au plecat din Egipt spre sud.

Exod 13:21 menționează că „Domnul mergea înaintea lor – ziua, într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, și noaptea, într-un stâlp de foc...” Ce Dumnezeu minunat! El ne va conduce și ziua, și noaptea! Domnul i-a condus spre partea de vest a Mării Roșii, lângă Deșertul Egiptean. Citim în capitolul 14:2 că Dumnezeu i-a condus spre un loc anume: „... între Migdol și mare, față în față cu Baal-Țefon: în dreptul locului acestuia să tăbărăți, lângă mare.”

Tatăl meu, care a petrecut aproape 15 ani în Egipt, simte că știe unde este locul acesta așa cum este descris în *Patriarhi și profeți*. Este un loc unde Dumnezeu și-a putut demonstra puterea împotriva egiptenilor. Unii specialiști biblici cred că Israel a trecut Marea Roșie printr-un loc plin de stufăriș ... Ce valoare ar fi avut un asemenea loc pentru Dumnezeu, în demonstrarea puterii Sale? Absolut nicio valoare! În realitate, era un loc foarte dificil ...

Apoi, în versetul 13, Moise le spune oamenilor să nu se teamă: „Stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta!” Deseori suntem tentați să acționăm conduși de impulsurile noastre, fără să-I permitem lui Dumnezeu să ne îndrume pașii. Totuși Domnul ne cere să înaintăm doar sub călăuzirea Sa. De aceea a dat Moise puternica făgăduință din versetul 14, făgăduință a cărei împlinire ar trebui s-o cerem cu toții pe măsură ce ne confruntăm cu apogeul marii lupte dintre Hristos și Satana: „Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.” Frați și surori, Domnul se va lupta pentru noi. El ne va deschide calea. El va da biruință bisericii Sale, dar trebuie să ne încredem în El, trebuie să ne umilim înaintea Lui, trebuie să Îl ascultăm și trebuie să-I permitem să ne călăuzească. Apoi, Dumnezeu le-a dat copiilor lui Israel,

continuare
la pagina 12

Tribul Kiai, oamenii munților

PARTEA I

HANINA BOTA

Stiam că urcușul va fi greu, dar știam că kiaiî mă vor aștepta la baza muntelui și vor căra lucrurile pe care le-am transportat cu o camionetă pentru nevoile lor, vor căra și rucsacul meu, cortul, sacii de dormit, aparatura tehnică, vor căra mâncarea, eu va trebui să reușesc să mă car pe mine însămi. Voi fi reușit cumva, de aceea nu mi-a fost frică de acest drum.

Surpriză! Când camioneta a oprit lângă un șopron de bambus, care anunța stația satului Namoru, nu ne aștepta nimeni. Am descărcat sacii cu orez, făină de grâu, făină de mălai, zahăr, macetele, bidonașele cu săpun lichid, cu ulei, cu miere, multe altele, apoi am descărcat lucrurile mele, le-am depozitat în șopron, pentru că ploaia ușor. Era prima zi cu adevărat ploioasă, plouase noaptea în oraș, acum ploaia în tot ținutul. Kiaiî nu au coborât, poate că încurcaseră data, oricum, nu le este foarte clar cum e cu trecerea zilelor și a săptămânilor, deși li se spusese clar că pe data de 26 sosesc, că sunt pregătite multe lucruri pentru ei, zilele fixe și datele îi încurcă, ca urmare, eram împreună cu Yanpakar, ghidul care mă însoțea, într-o încurcătură: el știa drumul spre satul Morocari, dar era riscant să lăsăm lucrurile nesupravegheate, era prea mare nevoia celor din jur ca să credem că vor fi corecți și nu se vor atinge de ele. Noi puteam căra doar strictul necesar. Dacă vom ajunge pe munte înainte de

inserare, poate ar putea coborî bărbații să aducă ce li s-a pregătit, până mâine e greu de știut ce va rămâne. Dar nu aveam de ales: cu sau fără ele, trebuia să pornim spre sat. Yanpakar a rugat pe cineva din vecini să fie atent la saci, să nu se atingă nimeni, dar șopro-nul nu avea ușă și încuietore, cine știe peste noapte ce se va întâmpla? Așa că nici vorbă să mai pot merge fără bagaj, trebuia să-mi car singură măcar strictul necesar, cu riscul ca acest strict să rămână numai atât, deși optimistă fiind, credeam că voi revedea lucrurile pe care le cumpărasem. Yanpakar s-a încărcat ca un adevărat alpinist: a îndesat în rucsacul meu mare saci de dormit, cort, hainele noastre, pentru că urma să ajungem leorcă, deși trebuia să avem cu ce ne schimba, eu aveam într-un rucsac mai mic aparatura tehnică, obiectele de igienă, care îmi erau mai importante decât hainele, niște lanterne, caietul și pixurile, luasem cu mine niște chifle, pelerinele de ploaie, pungi cu bomboane și baloane, ca să dăm cadouri în satele prin care urma să trecem – nu puteam trece prin ele, eu, o femeie albă, fără să le fac cadou ceva. Știam că bomboanele sunt foarte dorite de copii. Yanpakar porni luând-o înainte cu o viteză de curse, nu i se vedeau decât picioarele negre și musculoase de sub rucsac, capul i se pierdea pe undeva la treimea înălțimii rucsacului. Râdeam, nu mi-era teamă de ce mă așteaptă, dar mă țineam greu după el, până l-am

rugat să ia în calcul viteza mea, nu pe cea a unuia obișnuit cu muntele și greutățile. În 20 de minute eram udă de tot, am lepădat pelerina de ploaie, nu-mi slujea la nimic, transpiram mai abundent decât reușea ploaia să mă ude, pe de altă parte, treceam adesea prin râuri, fără punți, fără poduri, treceam prin apă. Yanpakar era desculț, ca toți vanuatezii în călătoriile montane, picioarele desculțe sunt cel mai adaptate să parcurgă acest drum dintr-un noroi în altul, dintr-o apă în alta. Apoi iar urcuș, iar coborâș. Am învățat asta în zilele următoare, cel mai bine e să mergi desculț, doar că pielea mea nu era tăbăcită și simțeam fiecare pietricică, fiecare crenguță, eram numai răni, nu puteam merge desculță, dar adidașii mei moi și buni la cățărare erau tot timpul plini de noroi, pe dinăuntru, nu doar pe dinafară, și tot timpul uzi, nu apucau să se zvânte de la un drum la celălalt, pentru că toate drumurile treceau prin râuri uneori cu apa până la genunchi, uneori cu apa până la coapse, alteori cu apa până la piept, iar când râurile se umflau era jale.

Am început urcușul: doi pași înainte, unul înapoi, noroiul era lipicios și alunecos precum cleiul, mă țineam de plante, de crengi, mă ținea Yanpakar de mână, cădeam, alunecam, pășeam iar. Munții din Vanuatu sunt munți vulcanici, foarte accidentați, iar cei din Santo sunt greu accesibili, pentru că sunt foarte noroioși pe timp de ploaie, iar ploaia abia de conținește două trei

Să ne cunoaștem familia adventistă...

VENEZUELA

Venezuela este țara cu una dintre cele mai mari rezerve de petrol a lumii și cu un relief ce coboară din vârfulurile înzăpezite ale munților Anzi (de peste 5.000 m) până la jungla amazoniană din sud sau până la plajele însorite ale Mării Caraibelor. Este așezată în partea de nord a continentului America de Sud, are o populație preponderent de origine europeană, fiind până în 1823 o colonie spaniolă. Teritoriul său este de 912.050 km², iar populația de aproape 27 de milioane de locuitori, media de vârstă fiind de 25,5 ani, 96% sunt catolici, 2% protestanți și 2% au alte orientări religioase.

În 1907, B. E. Cornnely vizitează în trecere Venezuela pentru a vinde și aici publicații adventiste și este uimit de reacția pozitivă a oamenilor. Totuși prima echipă de misionari va sosi abia în anul 1910. Un an mai târziu va fi oficiat și primul botez, cu 11 candidați. În ciuda dificultăților și chiar a persecuțiilor, credincioșii vor continua să dea mărturie despre dragostea lui Dumnezeu prin glas și prin cărți. Primul institut pentru colportaj s-a ținut în anul 1919. Colportorii erau și misionari medicali, călătorind, uneori, în zonele cele mai greu accesibile pentru a duce mesajul adventist, uneori cu riscul vieții – Rafael Lopez fiind ucis în anul 1922, în timpul unei astfel de campanii.

Astăzi, în Venezuela sunt peste 200.000 de membrii, 811 biserici și 476 de grupe, peste 20.000 de noi convertiți adăugându-se bisericilor în fiecare an. Printre altele, din raportul statistic mai aflăm că în Venezuela sunt 34 de școli cu peste 6.500 de elevi, din care doar 2.000 sunt adventiști, un spital adventist în Berquisimeto, două centre de alimente sănătoase, dintre care unul cu 100 de angajați. Mesajul adventist se răspândește datorită numărului tot mai variat de mijloace prin care biserica de aici caută să răspundă nevoilor oamenilor, dar și prin ajutorul oferit de misionarii străini, mulți români fiind în ultimii ani printre cei ce au slujit în această zonă a câmpului misionar mondial.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

zile și o ia de la capăt pentru multe altele. Intrasem într-o perioadă ploioasă, cine știe când vom revedea soarele? Munții de aici nu au pante, ci doar povârnișuri. De-acum era obosit și Yanpakar și la fel de ud ca mine. Simțeam mirosul specific al pielii lui negre de la cinci metri depărtare. Aburea! Își dădu jos tricoul, doar când treceam prin râuri ridica sus rucsacul ca să nu ajungă în apă, eu eram de-a dreptul terorizată să nu cad în apă cu camerele de filmat și fotografiat, pe care deși le pusesem în saci impermeabili, tot îmi era frică să nu le distrug. Apele erau repezi, chiar dacă nu periculos de adânci, mă luau de pe picioare, simțeam forța apei care mă târa. Am ajuns în primele sate: sărăcie și umezeală. Copiii stăteau în fața colibelor la adăpostul acoperișurilor de frunze, când mă vedeau dădeau strigarea imediat, atunci apărea bătrânul-șef, ne ieșea înainte, dădeau toți mâna cu noi, se strângeau sătenii, femeile îmbrăcate doar cu frunze *ngaria* și bustul gol, de obicei cu copii mici în brațe, ploua pe pieile lor negre, acum lucind de apă. Yanpakar le explica cine suntem și în ce drumuri trecem prin satele lor, copiii așteptau pofticios să trag fermoarul rucsacului, îi dădeam șefului bomboanele și baloanele, el urma să le împartă în mod egal, apoi mergeam mai departe. Morocari e sus de tot, în vârful muntelui triburilor kiai.

Va urma

prin Moise, aceeași poruncă pe care o dă bisericii rămășiței din zilele din urmă, astăzi. Versetul 15 declară: „Și Domnul i-a spus lui Moise: «Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel *să pornească înainte*». Când Dumnezeu spune să *mergem înainte*, trebuie să *mergem înainte*.”

Nu știu ce obstacole aveți în față astăzi. Nu știu cu ce obstacole credeți că se confruntă astăzi biserica. Oricare ar fi acestea, Dumnezeu are o cale de rezolvare atât pentru fiecare dintre noi, personal, cât și pentru biserică, dacă proclamăm harul Său.

Ce obstacole întâmpinați?

1. Întâmpinați munți de îndoieli cu privire la Biblie? O mare de interpretări liberale ale Cuvântului lui Dumnezeu? Armate de confuzie spirituală?

Dumnezeu ne asigură că noi suntem un neam sfânt, un popor deosebit – **Mergeți înainte!**

2. Vă confrunțați cu munți de dificultăți financiare? Cu o mare de conflicte familiale și personale? Cu forța unor schimbări sociale negative?

Domnul ne încurajează: **Mergeți înainte!** Voi sunteți poporul Meu ales.

3. Sunteți înconjurați de munți de neînțelegeri? De o mare de neliniște și încurcături acasă, la serviciu, la biserică, în societate? De conflicte emoționale puternice și de neîncredere?

Dumnezeu ne îndeamnă: **Mergeți înainte**, indiferent de circumstanțele în care vă găsiți! Dumnezeu are un drum înainte.

Inspirația ne spune: „Dumnezeu, în providența Sa, i-a dus pe evrei în fortăreața muntelui, înaintea mării, pentru ca El să-și poată manifesta puterea prin eliberarea lor și să umilească în mod evident mândria opresorilor lor. Ar fi putut să-i salveze în orice alt fel, dar a ales această metodă pentru a le pune la încercare credința și a le întări încrederea în El.” (*Patriarhi și profeți*, p. 210)

Acela a fost momentul în care Dumnezeu a făcut, așa cum va face și astăzi, una dintre minunile Sale cele mai uimitoare. Versetele 19 și 20 din Exod 14 spun că norul protector al lui

Dumnezeu s-a mutat din fața israeliților în spatele lor, pentru a-i proteja de armata egipteană. Pentru israeliți, norul era un potop de lumină, dar pentru egipteni era un zid de întuneric.

Versetul 21 ne spune că Moise și-a întins mâna spre mare și Dumnezeu a creat instantaneu „Autostrada Marea Roșie”. Norul i-a ținut pe loc pe egipteni în timp ce israeliții au înaintat prin credință, mergând prin mare. Puteți să vă imaginați emoția celor mai mult de un milion de oameni care pășeau prin mare pe un drum uscat? Închipuiți-vă încântarea copiilor care priveau peștii înotând, ca într-un acvariu!

Pana inspirată descrie scena într-un limbaj convingător: „Marea lecție predată aici este pentru toate timpurile. Viața creștinului este deseori amenințată de pericole și datorită pare greu de îndeplinit. Imaginația întrezărește o iminentă ruină în față, iar înapoi, sclavie sau moarte. Totuși vocea lui Dumnezeu vorbește clar:

Mergeți înainte! Ar trebui să ascultăm

această poruncă chiar dacă ochii noștri nu pot pătrunde prin întuneric și chiar dacă simțim la picioare valurile reci ale mării. Obstacolele care ne împiedică să înaintăm nu vor dispărea niciodată din fața unui spirit șovăitor și îndoielnic.” (*Ibidem*, p. 211)

Deci, frați și surori, priviți la Dumnezeul nostru cel Atotputernic, care poate să vă ocrotească orice ar fi să întâmpinați în viitor! Să nu vă pierdeți niciodată încrederea deplină și credința în El. Să ascultați întotdeauna de porunca Lui: **Mergeți înainte!**

După ce israeliții și-au îndeplinit misiunea rânduită lor de Cer, de a trece prin Marea Roșie, egiptenilor le-a fost permis să-i urmărească. Totul era conform planului lui Dumnezeu. Dumnezeu are un plan și pentru viața ta, și pentru această biserică. Să nu te îndoiești niciodată de destinul acestei mari Mișcări Advent! Este în mâna lui Dumnezeu. El ne-a dat învățătură prin Spiritul Profetic, ca să cunoaștem apogeul marii controversă – Dumnezeu este Biruitorul! ...

Frați și surori din Mișcarea Adventă, suntem într-o călătorie impresionantă. Priviți doar la Dumnezeu pentru eliberare! Solul Domnului declară: „Calea pe care Dumnezeu ne conduce poate trece prin deșert sau prin mare, dar este o cale sigură”. (*Ibidem*, p. 290)

Bineînțeles, puteți să fiți siguri că, oriunde v-ar chema Dumnezeu, veți fi ispitiți de Satana să mergeți în altă direcție. Ori de câte ori Dumnezeu spune **Mergeți înainte**, Diavolul are pregătit pentru voi un pas înapoi. Dar, prieteni, acum când stăm pe pragul căminului nostru veșnic, același Dumnezeu care i-a poruncit lui Israel să meargă înainte spre Țara Făgăduinței, și nu înapoi în Egipt, vă cheamă astăzi să mergeți înainte, și nu înapoi!

Mergeți înainte, nu înapoi!

Mergeți înainte, nu înapoi! Să nu cedați în fața ideii greșite, care are susținere chiar și în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, de a accepta un stil de închinare sau anumite metode evanghelice numai pentru că

sunt noi și moderne. Trebuie să fim vigilenți și să testăm toate lucrurile cu autoritatea supremă a Cuvântului lui Dumnezeu și cu sfatul cu care am fost binecuvântați prin scrierile solului Său, Ellen G. White. Nu vă îndreptați spre mișcări sau megabiserici din afara Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care vă promet succes spiritual bazat pe o teologie greșită. Depărtați-vă de practici spirituale nebiblice sau metode de formare spirituală înrădăcinate în misticism. Uitați-vă în **interiorul** Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, la pastori, evangheliști, învățători biblici, conducători și directori de departamente smeriți, care pot să ofere metode și programe evanghelice bazate pe principii biblice solide și pe „tema Marii lupte”.

Mergeți înainte, nu înapoi! În serviciile bisericii, închinarea voastră și muzica să îl aibă în centru pe Hristos și să fie întemeiate pe Biblie. Deși înțelegem că serviciile de închinare și culturile variază în diferitele părți ale lumii, nu mergeți înapoi la modelele păgâne confuze, unde muzica și închinarea devin atât de centrate pe emoție și experiență, încât nu se mai pune accentul pe Cuvântul lui Dumnezeu. Toată închinarea noastră, indiferent cât de simplă sau complexă ar fi, trebuie să realizeze doar un singur lucru: să-L înalțe pe Hristos și să coboare eul. Metodele de închinare care înalță performanța și eul ar trebui înlocuite cu o reflectare simplă și directă a unei abordări biblice, centrate pe Hristos. Este imposibil s-o definești în amănunțime, dar, când citești în Scriptură despre sfințenia prezenței lui Dumnezeu, Duhul Sfânt te ajută să faci deosebire între ce este bine și ce este rău.

Mergeți înainte, nu înapoi! Rămâneți de partea adevărului, chiar dacă ar cădea cerurile! Nu cedați în fața teologiei liberale sau fanatice care smulge Cuvântul lui Dumnezeu de pe stâlpii adevărului biblic și din reperele credinței Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Nu vă lăsați clătinați de orice capriciu al „noii” teologii sau al unor hărți temporale complicate, care pretind că explică în amănunțime concepte neobișnuite sau obscure, dar care au puțin de a face cu misiunea și teologia noastră de ansamblu. Credin-

țele biblice istorice ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu vor fi clintite. Temelia biblică va rămâne sigură până la sfârșitul timpului. Ascultați ce ni se spune în *Selected Messages*, vol. I, p. 207-208: „Care este influența care-i va face pe oameni, în această fază a istoriei noastre, să lucreze într-un mod ascuns, dar puternic pentru a distruge baza credinței noastre, temelia care a fost pusă la începutul lucrării noastre prin studierea cu rugăciune a Cuvântului și prin revelație? ... Noi suntem poporul lui Dumnezeu care păzește poruncile ... Fiecare val de erezie a fost adus asupra noastră să ne împovăreze, să ne întunece mintea în ceea ce privește învățarea Cuvântului, mai ales referitor la slujirea lui Hristos în Sanctuarul din ceruri și solia Cerului pentru aceste zile din urmă, așa cum ne este dată prin îngerii din capitolul 14 al Apocalipsei. Adventiștilor de Ziua a Șaptea li s-au transmis solii de multe feluri pentru a lua locul adevărului care a fost căutat, punct cu punct, prin studiu cu rugăciune și înțărît prin puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu. Dar semnele de hotar care ne-au făcut ceea ce suntem trebuie păstrate, și vor fi păstrate, așa cum a transmis Dumnezeu prin Cuvântul Său și prin mărturia Spiritului Său. El ne cheamă să ținem cu fermitate și credință la principiile fundamentale, care se bazează pe o autoritate de necontestat.”

Mergeți înainte, nu înapoi! Stați tari pentru Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum îl citim și îl înțelegem în mod literal. Bineînțeles, trebuie să recunoaștem întotdeauna cu umilință că suntem limitați, fiindcă căzute care cercetează lucrările unui Dumnezeu atotputernic și infinit. Sunt lucruri, în cele două mari cărți ale lui Dumnezeu, natura și Scriptura, pe care nu le înțelegem pe deplin. De fapt, ni se spune că jertfa lui Isus va fi „știința și cântecul celor răscumparați de-a lungul veacurilor nesfârșite ale eternității”. (*Tragedia veacurilor*, p. 651) Dar ceea ce Domnul, în mila Sa, ne-a transmis într-un limbaj clar, pentru a fi acceptat ca atare, pur și simplu

continuare
la pagina 16

„SAM” ori „2AM”

DANIEL CHIRILEANU

Născuți să fie eroi

Doi tineri eroi. Doi băieți născuți pentru că părinții lor și i-au dorit, iar Dumnezeu a răspuns, aprobând dorința lor. Amândoi promiși lui Dumnezeu înainte de a se naște. Unul se numește Sam, celălalt... Sam.

Cel puțin așa presupunem că îi strigau prietenii lor, dacă nu chiar și părinții.

Cei doi se nasc pentru ceva special: trebuiau să-i elibereze pe confracții lor din ghearele sărăciei, ale neștiinței și robiei crunte.

Sam 1 tot aude glasuri, i se pare că mereu are ceva de făcut, de lucrat, aude mereu chemări și porunci și își asumă responsabilități. Dinspre Corul Întâlnirii își aude strigat propriul nume. Răspunde, însă constată că altcuiva, nu Celui ce îl cheamă.

Sam 2 simte și el un neastâmpăr. Ceva, un Duh, îl tot mână într-o zonă unde frații săi suferă, sunt năpăstuiți de filistenii, mor de foame, sunt umiliți și, pe deasupra, sunt și fără Dumnezeu. Impulsurile interioare erau menite să deschidă în inima lui dorința de a se implica, de a gândi o strategie de eliberare. Însă, în timp ce Sam 1 (Samuel) are viziuni de la Dumnezeu, Sam 2 (Samson) își „clătește ochii” prin discotecă, după fete. Samuel are grijă să nu se stingă sfeșnicul rugăciunii de la tabernacul, Samson face jucării din niște amărâre de vulpi și aprinde câmpul. Samuel îi vizitează pe oameni și le oferă speranță și viziune; Samson face ghicitori și

catrene la nunți fără finalitate. Samuel caută până și măgărițele pierdute ale lui Saul. Samson, în schimb, pune atât de puțin preț pe oameni, încât pentru un pariu pierdut ucide 30 de semeni și le ia hainele ca amendă pentru jocul stupid în care intrase.

Samson crede că izbăvire înseamnă spectacol, provocări, zgomot, presă, fotografii, tam-tam cât mai mult, iar Samuel înțelege că orice act de salvare începe cu moralitatea proprie, cu întoarcerea oamenilor la Dumnezeu și cu dreptate. Prin urmare, în timp ce Samuel înființează școli (așa-numitele Școli ale profeților), Samson dă rămă porți, se joacă de-a Hercule. Unul crede că educația va salva națiunea, celălalt consideră că circul. Unul alege discreția și cinstea, celălalt optează pentru teatru și scandal. Amândoi chemați, amândoi talentați, amândoi din familii ireproșabile, cu misiuni identice și foarte înalte.

Samuel moare așa cum a trăit; în liniște, fără nimic spectaculos. Poporul plânge în tăcere; murise un mare om, cu un caracter fără pată.

Samson decide că își va juca ultimul rol în cel din urmă spectacol. Cu puterea primită înapoi de la Dumnezeu, își sărbătorește moartea printr-o ceremonie ciudată – ia cu el în mormânt încă vreo 3.000 de oameni, dușmani. Nu plânge nimeni, cine să plângă, muriseră toți.

Izbitor de asemănători cu eroii de azi. Unii, în bun-simț și discreție,

se strecoară prin lume ca o binecuvântare, ca un parfum discret. Fac milostenii, slujesc, suferă, ocolesc reflectoarele și pleacă așa cum au venit: în tăcere, fără evenimente de presă, fără paparazzi angajați, fără ceremonii costisitoare și zgomotoase.

Aveam la Institut un profesor, care parcă era o umbră. Nici nu strănuta, nici nu se urca pe catedră, nici nu ținea discursuri la capelă (așa face și acum), dar era supranumit *Enciclopedia*.

Eu sunt SAM

Dacă ar trebui să fiu sincer cu mine, laodiceeanul, ar trebui să recunosc apucături din Sam 2 (Samson). *Voi face ca altădată! Voi fi puternic, așa cum am mai fost! Stați numai să vedeți!* Și eu, săracul, nu știu că am ochii scoși, că sunt legat, că am devenit, din solemn, distractiv, că m-am transformat din profeție în tabloid; *tu zici..., și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.*

Între timp, rămăsese din uriașul erou misionar, profetic chemat, doar carcasa. Ca și cum s-ar fi spus: *Dacă tot iubești spectacolele, showul, publicitatea, tam-tamul, atunci să fii de spectacol.* Dacă tot îți place să distrezi și să impresionezi, fă-o, omule bun, dar stai aici legat. Nu contează cu ce te

legăm. Poți fi legat electiv, poți fi legat financiar, poți fi înălțuit relațional, te putem aresta pe caz de *vai, cât de talentat ești*, important este să fii condiționat și să rășnești în sensul distractiv, popular, spectaculos. Biletele trebuie să se vândă.

A, ochii! Da' ce să faci cu ochii?! Îți spunem noi ce tare ești. Citește e-mailul cu statisticile. Trimitem noi newsletter-ul, afișele, revista, SMS-urile. Ai inboxul plin de reacții. Vrei să ți le citim?

Nu, oamenii nu mai sunt importanți. Tu ești evenimentul în sine. Și, cu cât ești mai orb, cu atât ești mai distractiv. Dacă nu mai vezi suferința; dacă scârțâitul rășniței te-a surzit și nu mai auzi strigăte, ofuri, rugăciuni, este perfect. Asta era. Eroii nu trebuie să simtă, nu trebuie să vadă idolatria, setea sau foamea după Dumnezeu. Eroii scot bile din buzunare, ei aruncă în discursuri și pe scenă jucării aprinse și, din când în când, își mai arată mușchii teologici, cu diplome, cu zgomot. Zboară porțile necredincioșilor. Cu o falcă (a se înțelege gură) de măgar aduc la tăcere mii dintre ei. Dacă sunt misionar, vă arăt eu cum se face. Nu mă interesează salvarea cuiva, ci numărul celor învinși. Nu este important dacă vor rămâne sau dacă au devenit atașați de adevăr, important este să-i trec în palmares.

Vai de Sam 1

În condițiile date, îl com-pățimesc pe Sam 1 (Samuel). Lui încă i se mai pare că îl chea-

mă Dumnezeu prin vocea bisericii. El încă mai zice „da”. În mintea lui, misiunea continuă să aibă de-a face cu mântuirea și nu cu învingerea (sau convingerea). Samuel își imaginează că salvarea ar putea veni dacă poporul s-ar trezi la moralitate, dacă ar începe să aibă viziuni. El vrea încă să fie văzătorul, și nu judecătorul; pe el nu-l atrage tronul, ci slujirea. Nu publică reviste, nu dă bine pe sticlă, nu face reportaje; nu-și filmează evangheli-zările, nu face poze. El încă mai pune preț pe educație și pe studiu. În opinia lui, chiar și niște „măgărițe”

pierdute
au

preț și trebuie salvate. Sam 1 crede încă în sticlă cu Untdelemn.

Vai, vai, vai!

La înmormântarea lui nu vine nimeni de la Diviziune, Uniune, nici măcar de la Conferință. L-au îngropat diaconii. Nu s-a scris un necrolog, nu s-au recitat poezii, fanfara cânta la festival, începea războiul.

Destin „banal”

Să-ți consumi copilăria slujind-L pe Dumnezeu când ai putea să te distrezi prin discoteci pe la Mahane Dan.

Să trăiești crezând în bunul-simț și în discreție.

Să fii înlocuit cu un anonim ajuns împărat.

Să nu reușești chiar în toate. Să nu fii învins pe nimeni niciodată, ci doar să le fii văzător.

Să se spună despre tine că ai fost doar vizionar nu și un superlider, administrator (judecător).

Să fie adunată ceremonia ta de ieșire din activitate doar într-un verset, așa în treacăt, în povestea altora!....

Banal, enervant de banal.

Dar neînchipuit de cuceritor. Să înțelegi că Dumnezeu te-a chemat tocmai la asta și să trăiești în acest fel este neprețuit.

Oameni ca Enciclopedia și ca **Sam 1** nici măcar acest articol nu se sinchiesc să-l pună în ramă. Dar nouă ne e dor de ei, de cei ce vor fi mereu anonimi și tăcuți, dar purtători de bine. Neamul lor încă există. Cred că vreau să fiu rudă cu ei.

pentru că El a spus-o, nu trebuie umbrit de scepticism. Nu mergeți înapoi să interpretați greșit primele 11 capitole ale Genezei sau alte pasaje ale Scripturii, ca fiind alegorice sau doar simbolice. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, așa cum am afirmat din nou ... învăța și crede în raportul biblic al unei creații recente, de șase zile literale, consecutive, de câte 24 de ore fiecare. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu-și va schimba niciodată poziția sau credința în această doctrină fundamentală. Dacă Dumnezeu nu a creat lumea în șase zile literale și nu a binecuvântat ziua Sabatului, de ce ne închinăm Lui astăzi, în acest Sabat al zilei a șaptea, ca adventiști de **ziua a șaptea**? A interpreta sau a înțelege greșit această doctrină înseamnă a nega Cuvântul lui Dumnezeu și a nega chiar scopul Mișcării Adventiste de Ziua a Șaptea, ca biserică a rămășiței lui Dumnezeu, chemată să proclame întreita solie îngerească cu puterea Duhului Sfânt. Nu mergeți înapoi la evoluția ateistă sau teistă, ci **mergeți înainte**, la înțelegerea profetică a faptului că loialitatea față de Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul, se dovedește prin păzirea Sabatului zilei a șaptea, ca o caracteristică distinctivă a poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă. Membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cereți-le conducătorilor, pastoților, bisericilor locale, educatorilor, instituțiilor și organizațiilor administrative să-și asume responsabilitatea față de standardele cele mai înalte ale credinței bazate pe o înțelegere literală a Scripturii! Folosiți resursele speciale, cum ar fi noua carte de hermeneutică a Institutului de Cercetări Biblice, care ne ajută să înțelegem modul corect de a interpreta Scripturile.

Citim din nou în *Selected Messages*, vol. I, p. 170: „Trebuie să fim atenți să nu interpretăm greșit Scripturile. Învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu nu trebuie să fie atât de spiritualizate, încât realitatea să fie pierdută din vedere. Nu forțați sensul frazelor biblice în efortul de a scoate la iveală ceva ciudat pentru a mulțumi

imaginația. Luați Scripturile așa cum sunt scrise.”

Îl laud pe Domnul că Nancy și cu mine am fost crescuți de părinți evlavioși. Nici ea, nici eu nu am auzit, în casa în care am crescut, vreun cuvânt nepotrivit despre Biblie sau Spiritul Profetic. Am fost amândoi învățați din copilărie să ne temem de Domnul și să respectăm Cuvântul Său.

Acum câteva săptămâni, în timpul unei călătorii, mi-am pierdut Biblia mea subliniată. Deși o prețuiam foarte mult și sunt trist că nu o am cu mine astăzi, Îl laud pe Domnul că nu am pierdut Cuvântul lui Dumnezeu. Nici voi nu ați pierdut Cuvântul lui Dumnezeu! Îl aveți în mâini, fie în formă tipărită, fie pe iPhone, iPad sau pe un alt aparat electronic. Să nu considerăm că libertatea pe care o avem de a citi și a studia Cuvântul lui Dumnezeu este ceva natural, garantat. Ellen G. White a vorbit cu tristețe despre Biblie, în 1909, la ultima ei apariție publică la o Sesiune a Conferinței Generale. După ce și-a încheiat mesajul, a plecat de pe platformă, apoi s-a întors ținând o Biblie mare și, cu mâini tremurânde, a prezentat-o adunării și a spus: „Frați și surori, vă recomand această carte!”. Astăzi, dragi frați și surori ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea trebuie să stăm fermi pe temelia zidită de Scriptură. Ca popor al lui Dumnezeu, „popor al Cărții”, să citim Biblia, să trăim Biblia, să învățăm Biblia și să predicăm Biblia cu toată puterea de sus.

Mergeți înainte, nu înapoi! Permiteți Scripturilor să fie propriul lor interpret. Biserica noastră folosește de mult timp metoda istorico-biblică de înțelegere a Scripturii, permițându-i Bibliei să fie propriul ei interpret – verset după verset, precept după precept. Totuși unul dintre cele mai sinistre atacuri împotriva Bibliei vine din partea acelor care cred în metoda istorico-critică de explicare a Bibliei. Această abordare nebiblică, ce aparține „înaltei critici”, este un dușman de moarte al teologiei și al misiunii noastre. Ea îl pune pe cercetător sau individ deasupra perspectivei clare a Scripturilor și-i dă permisiunea nepotrivită de a decide ce anume să perceapă ca adevăr, pe baza resurselor și educației criticii. Depărtați-vă de acest tip de abordare, pentru că îi conduce pe

oameni să se îndoiască de Dumnezeu și de Cuvântul Său. *Selected Messages*, vol. 1, p. 17-18, abordează exact acest subiect: „Când oamenii, cu judecata lor mărginită, consideră necesar să examineze Scripturile pentru a decide ce este inspirat și ce nu, ei o iau înaintea lui Isus pentru a-l arăta o cale mai bună decât aceea pe care ne-a condus El ... Fie ca nici o minte sau mână să nu fie angajată în criticarea Bibliei! ... Prindeți-vă de Biblie, așa cum stă scris, și încetați să-i puneți la îndoială validitatea. Ascultați Cuvântul și niciunul dintre voi nu va fi pierdut.”

Mergeți înainte, nu înapoi! Acceptați Spiritul Profetic ca pe unul dintre cele mai mari daruri date Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, nu numai pentru trecut, ci, și mai important, pentru viitor! În timp ce Biblia este supremă în estimarea noastră, autoritatea ultimă și arbitrul final al adevărului, Spiritul Profetic ne oferă un sfat clar și inspirat pentru a ne ajuta în aplicarea adevărului biblic. Este un ghid trimis de Cer pentru a instrui biserica, arătându-i cum să-și îndeplinească misiunea, este o explicație teologică sigură a Scripturii. Spiritul Profetic trebuie citit, crezut, aplicat și promovat. Nu trebuie folosit ca o „bătă” cu care să-i lovim pe oameni în cap, ci trebuie privit și folosit ca o binecuvântare minunată pentru îndrumarea bisericii lui Dumnezeu în aceste ultime zile ale istoriei pământului. Dați-mi voie să vă împărtășesc convingerea mea că nu este nimic antic sau arhaic în legătură cu Spiritul Profetic. El este pentru astăzi și pentru mâine, până la revenirea lui Hristos.

Mergeți înainte

Membri ai bisericii rămășiței lui Dumnezeu, Domnul ne spune, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului: „**Mergeți înainte!**”. **Mergeți înainte** înălțându-L pe Hristos și proclamând harul lui Dumnezeu! **Mergeți înainte** prezentând întreita solie îngerească! **Mergeți înainte** implorând reformă și redeşptare! **Mergeți înainte** urmând Biblia, un „stă scris”! **Mergeți înainte** citind și ascultând sfatul Spiritului Profetic! **Mergeți înainte** în proclamarea veștii bune a mântuirii și a iminentei reveniri a lui Isus Hristos!

Harul lui Dumnezeu îi conduce pe oameni peste tot în lume „să meargă înainte”. Trebuie să ridicăm permanent stindardul Evangheliei. Proclamarea harului lui Dumnezeu și a întregii solii îngerești îi schimbă pe oameni pretutindeni. Duhul Sfânt lucrează la inimile acelor care aud această prețioasă solie a revenirii lui Hristos, prin cuvintele voastre și mărturisirea voastră misionară – proclamarea harului lui Dumnezeu. Noi trebuie să integrăm lucrarea misionară în fiecare aspect al vieții noastre, așa cum s-a făcut în multe locuri, incluzând marea Diviziune America de Sud, unde „evangelismul integrat” este pur și simplu un mod de viață.

Un alt exemplu ne vine din Diviziunea Euro-Asia. Cu câțiva ani în urmă, Vasili era ofițer de poliție în Moldova. El s-a convins de adevărul biblic și de această prețioasă solie adventă și a dorit să fie botezat ca adventist de ziua a șaptea. Când a istorisit familiei despre noua lui credință, tatăl și mama lui i-au spus că-l dezmoștenesc, fratele său, că nu-l va mai considera frate, soția sa, Galina, că va divorța, iar

comandantul de la poliție, că nu-i va da Sabatul liber.

Vasili s-a luptat în rugăciune cu Dumnezeu și a cerut ca El să-i dea un răspuns direct la rugăciune prin simpla deschidere a Bibliei la un text. Ce ar fi trebuit să facă? A deschis Biblia și, prin harul lui Dumnezeu, ochii i-au căzut pe Matei 10:35-38, unde Isus arată cum cei din familia noastră ne pot fi dușmani și unde spune că, dacă-ți iubești tatăl sau mama mai mult decât pe Hristos, nu ești demn de El. Vasili s-a simțit îndemnat să asculte de porunca lui Isus de a-și lua crucea și a-L urma. I-a mulțumit lui Dumnezeu și a luat o decizie fermă. A mers la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și s-a botezat. Când i-a spus soției sale că a fost botezat, ea l-a informat că are deja pregătite actele pentru divorț. Vasili nu s-a impacientat, dar i-a spus că o iubește. Crezând că socrii o vor sprijini în nemulțumirile ei, Galina l-a însoțit pe Vasili pentru a-și informa familia despre noutatea botezului. Dar, spre surprinderea ei, părinții și fratele lui Vasili i-au acceptat decizia fără să obiecteze.

Vasili a mers apoi la comandantul poliției cu scrisoarea de demisie, explicând că a fost botezat. Ofițerul l-a întrebat „Ce mai e și asta?! Ia-ți liber o săptămână și gândește-te bine la toate.” După o săptămână, Vasili s-a întors și a vrut din nou să demisioneze. În loc să-i accepte demisia, comandantul poliției l-a promovat, ca să nu mai aibă probleme din cauza Sabatului.

Între timp, Galina, soția lui Vasili, a ajuns să aibă probleme foarte grave la serviciu, unde era casieră. La sfârșitul unei zile, suma nu ieșea deloc și compania i-a imputat banii. Disperată, l-a rugat pe Vasili să se roage pentru ea și el a chemat-o să se roage împreună pentru această problemă.

A doua zi, Galina a descoperit eroarea contabilă pentru respectiva sumă de bani. Vasili a invitat-o să-și predea inima lui Dumnezeu pentru că le-a răspuns la rugăciune, dar ea a refuzat.

Mai târziu, mama Galinei s-a îmbolnăvit de cancer, iar Vasili și Galina au vizitat-o și s-au rugat pentru ea. Ea

continuare
la pagina 31

Școala Generală „Omega”

LOCUL UNDE CULTURA ȘCOLII SE ÎNTÂLNEȘTE CU CERUL!

PROF. UNIV. DR. LEONARD AZAMFIREI

Iți mulțumesc, Doamne, că în această zi ai avut grijă de mine! Îți mulțumesc pentru părinții mei, care mă iubesc atât de mult, pentru fratele meu mai mare care astăzi m-a ajutat să-mi aranjez cărțile și Te rog să trimiți îngerul Tău ca să ne păzească pe fiecare în această noapte! Amin.”

Cuvinte simple, șoptite din inimă, fără ca Ioana să știe că undeva, în spate, în pragul ușii, mama și tata privesc puțin surprinși. Ei nu înțeleg foarte multe din ce înseamnă a te ruga, nu s-au rugat pentru nimeni niciodată și nici nu s-au gândit că ar putea să se roage cineva pentru ei.

Ioana este elevă la Școala Generală „Omega” din Târgu-Mureș. Și ea sunt mulți copii (peste 180) care au făcut din școală a doua casă. Fie că sunt în grupele de la grădiniță, de limba română sau de limba maghiară, fie că sunt la ciclul primar sau la ciclul gimnazial, fie că se pregătesc să intre în această toamnă la Liceul de Științe ale Naturii, care își va deschide porțile pentru absolvenții clasei a VIII-a, toți fac parte din aceeași familie.

Cuvintele pot varia de la un copil la altul. Esența este însă aceeași: în această a doua casă, crești, te dezvolți,

te formezi și, deseori, îi formezi, poate fără să îți dai seama, și pe cei din jur.

Acesta este viziunea Școlii „Omega” și aceasta este misiunea ei: deschiderea spre lume, ieșirea din carapace. Purtăm după noi un trecut și o tradiție remarcabile, un bagaj de informații utile și vizionare. Reprezentăm o biserică al cărei rol în societate este luat din ce în ce mai în serios, suntem un glas care se aude și care contează. Iar în domeniul educației avem ceva de spus, cu totul altfel decât spun ceilalți.

Pentru a intra însă în jocul copilariei, un joc atât de în serios luat de către copii, trebuie să facem un lucru dificil pentru noi, cei care suntem responsabili în forme diferite, de educația lor. Jocul nu se poate desfășura dacă piesele rămân în cutie. Tabla de joc trebuie întinsă. Cărțile trebuie așezate pe masă! Porțile trebuie deschise pentru ca oamenii să ne cunoască așa cum suntem, nu așa cum cred ei că suntem. Regulile de joc le facem noi, dar împlinirea și bucuria sunt, în primul rând, ale celor care participă. Noi, făcătorii de reguli, trebuie să rămânem în spate, pentru că are cine să contabilizeze efortul nostru.

Trăim într-o societate în care informația este vitală. Citim astăzi Biblia pe telefonul mobil, vizionăm în

timp real predici transmise prin satelit, ne schimbăm limbajul de comunicare, inventăm cuvinte și spulberăm distanțele. În asemenea condiții, rămânerea în trecut poate deveni o povară, iar dacă noi ezităm uneori, au grijă colegii Ioanei să ne arate acest lucru.

Istoria, inclusiv cea bisericească, a arătat că orice demers de enclavizare a unei comunități, chiar făcut în numele unei bune intenții, pe termen lung, poate fi detrimental. De oricare parte a mesei ne-am găsi, ar fi argumente. Însă ideea de „școală” induce imaginea mesei rotunde. Fiecare are dreptul la un loc la această masă, pentru că scopul este același.

Școala Generală „Omega” din Târgu-Mureș este prima școală adventistă din România acreditată de către Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului. În spatele acestei acreditări stau eforturile conjugate ale unui corp didactic devotat

misiunii și nu numai slujbei, împreună cu o echipă managerială eficientă, ancorată în realitățile și necesitățile cotidiene, dar cu privirea ațintită și în sus. Iar în spatele tuturor și deasupra, exact în direcția în care ni se îndreaptă privirea, stă Dumnezeu. El privește cu drag asupra copiilor și asupra profesorilor și, de peste opt ani, are grijă de „Omega”.

Condițiile materiale puse la dispoziția fiecărui copil se ridică la standarde înalte de exigență. Săli de clasă spațioase, curate și luminoase, mobilier confortabil, capela, laboratoarele de informatică, chimie, fizică,

biologie, limbi străine, sala de muzică, sala de sport, o curte generoasă, cu teren de sport și teren de joacă, sala de mese – toate îl fac pe copil să se simtă bine la școală. Relația educator-elev este bazată pe dragoste, respect, corectitudine și principialitate. Copilul este și se simte iubit. Afecțiunea și ocrotirea de care se bucură la școală îl fac să ofere, la rândul lui, iubire celor din jur. Aceasta este principala menire a unei școli creștine!

„Omega” nu înseamnă doar o școală, nu înseamnă doar o biserică, ci înseamnă și o stare de spirit. Școala „Omega” conține în spațiul său o mare

familie în care fiecare își găsește locul potrivit și aduce un strop de farmec personal la conturarea identității colectivului. Prin valoarea elevilor săi, prin calitatea oamenilor care lucrează în ea, prin frumusețea muncii lor comune, Școala „Omega” dă strălucire învățământului târgu-mureșean și o tușă aparte adventismului din zonă. Și, după resursele pe care le are, încearcă să schimbe lumea. Și, deseori, chiar... reușește!

Cu ochii spre un alt fel de viitor, Școala „Omega” rămâne locul unde elevii sunt copii, iar profesorii sunt părinții acestora!

Vârsta pentru căsătorie

ROMLUS CHELBEGEAN

Să presupunem că ești părintele unui tânăr creștin crescut „în biserică”, actualmente aflat la vârsta căsătoriei. După toată lumina pe care o ai, socotești că, până acum, ți-ai făcut absolut toată datoria ca mamă sau/și tată, în condițiile date. În ciuda greutăților inerente creșterii și educării unui copil într-o lume a păcatului, ești – într-un mod legitimat și de Biblie, și de societate – mândru de ceea ce este copilul tău acum. Fată sau băiat – să-ți trăiască! – e un tânăr de nota zece plus, cu toate piesele la locul lor, matur pe toate planurile: biologic, intelectual, emoțional, moral-spiritual.

Care e următorul pas? Căsătoria. S-ar putea zice că e simplu. Dar, „din pricina înmulțirii fărădelegii” și a diversității culturale, nu e chiar așa. Rezolvarea dilemei stă în înțelegerea relației dintre religie și cultură sau găsirea răspunsului ideal la întrebarea: Care învățături ale Bibliei sunt universale, eterne, transculturale – și deci normative moral – și care au doar relevanță locală, istorico-temporară, culturală și sunt deci relative, orientative și/sau opționale? Dacă nu o faci tu, ca părinte – și încă din timp! –, această extraordinar de dificilă sarcină de exercitare a unui discernământ spiritual matur îi va reveni automat fiului sau ficei tale, aflat(ă) în pragul căsătoriei.

Apropo! De unde știi că fiul/fiica ta se află la vârsta căsătoriei? Din Biblie sau din cultura românească,

italiană, spaniolă, americană? Nu glumesc deloc. Întrebarea e absolut la locul ei. Dacă zici că „din Biblie”, eu te voi întreba la ce vârstă se căsătoreau personajele tale biblice favorite, iar tu îmi vei răspunde că undeva după treizeci de ani (vezi Iosif – Geneza 41:46). Eu voi argumenta că pe vremea aceea oamenii trăiau mai mult și că amânarea căsătoriei dincolo de maturizarea biologică a individului a creat întotdeauna probleme privind păstrarea castității atât la fete, cât și la băieți (vezi Dina – Geneza 34 sau Ruben – Geneza 49:4) și-ți voi demonstra că fecioara Maria abia dacă ieșise din pubertate când a devenit mama lui Isus. Tu mă vei convinge că, în vremurile noastre, adolescența nu înseamnă maturitate și că, în vremurile biblice, fiind o societate eminentemente agrară, tinerii nu aveau nevoie de prea multă educație pentru a-și făuri o carieră de bază cu care să-și poată întreține familia.

Eu voi fi absolut de acord și te voi întreba dacă ideea cu educația, independența financiară și lansarea profesională se aplică numai băieților sau și fetelor. Tu vei realiza că lumea contemporană a creat standarde masculine clar diferite de cele feminine, atât în privința relațiilor sexuale premaritale, cât și a accesului la educație, carieră și, implicit, statut social respectabil și ne vom împotmoli amândoi la discuția despre egalitatea femeii cu bărbatul în ce privește mântuirea, dreptul de a sluji în Biserică,

parteneriatul marital, independența materială, poziția socială etc.

În acest moment, după acutele referințe de rigoare la mamele, surorile, soțiile și/sau fiicele noastre, amândoi vom decide că cel mai bine e să ne adresăm Celui care a inventat căsătoria. Atunci ni se vor deschide ochii și ne vom întoarce la declarația explicită a Scripturii din Geneza 2:24, declarație de principiu, dinaintea căderii în păcat și a divizării neamurilor pe clanuri – și deci transculturală – care se referă la vârsta căsătoriei nu la modul cronologic, ci la modul relațional. Clasică, dar adesea neglijată definiție a candidatului ideal pentru căsătorie dintru începuturi este un concept cu privire la atingerea unui stadiu de dezvoltare holistică. În cuvinte simple, ceea ce vrea Moise să sublinieze ca derivând direct din actul divin al creației este că testul biblic al mariabilității (capacității de a te căsători) este folosirea maturizării biologice în dobândirea independenței de gândire, independenței materiale, emoționale.

În concluzie, conform principiilor morale ale Scripturii, un creștin matur, crescut în orice cultură din lumea aceasta, este pregătit pentru căsătorie atunci când cunoaște și alege deliberat să urmeze scopul pentru care a fost creat: *să iubească oamenii chiar și atunci când se pare că Însuși Dumnezeu i-a abandonat*. (Philip Yancey, *Reaching for the Invisible God*, HarperCollins / Zondervan).

Restul e cultură.

„Treci în ...” Serbia „și ajută-ne!”

(Faptele apostolilor 16:9)

interviu realizat de PAVEL MEMETE

Pavel Memete: Frate Marius Bold, cum vedeți slujirea ca prezbiter în biserica lui Hristos?

Marius Bold: O provocare de a trăi prin credință. Nu trebuie să te rezumi doar la a sluji în biserica locală, ci să cauți oportunități care ți se deschid și în afară, o îmbinare între slujirea pentru cei care sunt în biserică și slujirea celor pe care Dumnezeu îi are în afara bisericii și pe care trebuie să-i aducă în staulul Său. Nu poți face o lucrare bună fără să ai susținere, fără să ai o grupă-suport, mai ales când treci „granițele”. Cel mai mult mă pasionează și mă motivează lucrarea pentru cei care nu cunosc adevărul.

P. M.: Ce înseamnă pentru dumneavoastră lucrarea „în afară”?

M. B.: Spiritul Profetic ne vorbește despre metoda lui Hristos, care Se amesteca printre oameni, le asculta păsurile și era aproape de ei. Doar această metodă dă rezultate. Am văzut această metodă atât în țară, cât și în străinătate. Când te apropii de ei, oamenii, se deschid mai mult. Când te interesează nevoile și problemele lor și te implici pentru a-i sprijini, le câștigi încrederea. Ne-am împrietenit cu oamenii și apoi i-am luat ca parteneri în lucrare.

P. M.: Când ați acceptat provocarea pentru misiunea externă și unde?

M. B.: Am întreprins prima acțiune misionară externă în februarie 2008, zece zile la Torak, Serbia, apoi în luna august, la Suteska. În 2009, în februarie, am fost din nou la Torak, în august la Suteska, pentru ca în 2010 să revin pentru zece zile la Torak. Am constatat că este nevoie de o lucrare constantă și perseverență pentru a păstra legătura vie cu cei cu care m-am împrietenit.

P. M.: Ce ne puteți spune despre interesul oamenilor din cele două localități?

M. B.: În Torak, oamenii vorbesc frecvent limba română, iar în Suteska, aproape jumătate dintre locuitori sunt români. În cele două localități nu am avut nicio prezență adventistă, practic erau „zone albe”. În primii doi ani, acțiunile evanghelice s-au desfășurat în căminul cultural din localitate. Oamenii au venit din curiozitate, primind invitații. Am fost la piață și i-am invitat și personal. Am avut o mică grupă care a manifestat un interes special și constant. Ne-am oferit să ne rugăm pentru cei care doresc, și persoanele care au cerut susținere în rugăciune au venit în mod constant. „Hristos în centrul Planului de Mântuire”, „Hristos în centrul Apocalipsei” (seriile de teme care au fost prezentate) au trezit interesul ascultătorilor.

P. M.: Ați avut satisfacții în misiunea externă din Serbia?

M. B.: Cred că nu există satisfacție mai mare decât să vezi că oamenii își deschid inima influenței Duhului Sfânt și răspund chemării de a-și preda viața, prin legământul botezului, Domnului Isus. La sfârșitul anului 2008, s-au botezat două persoane la Torak, apoi, spre sfârșitul anului 2009, o altă persoană a zis „da” lui Hristos. Cei trei sunt deschizătorii de drum într-o zonă fără prezență adventistă. La Torak, mai avem vreo cinci persoane care manifestă interes și ne rugăm Domnului ca ele să ia hotărârea de a-L urma pe Hristos. O altă satisfacție a fost faptul că anul acesta evanghelizarea a avut loc în biserica noastră. Dumnezeu a făcut o minune și avem un locaș de închinare în localitate. La Suteska, avem deocamdată patru prieteni interesați și dorim ca Dumnezeu să lucreze în viața lor. Pentru tot ce am putut să fac, toată lauda să fie a Domnului!

Marius Bold are 45 de ani și de 18 ani este prezbiter în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Gătaia, jud. Timiș, Conferința Banat.

Satisface dieta vegetariană toate nevoile organismului?

DR. DINU CONSTANTIN

Se pune adesea întrebarea: Este o dietă vegetariană suficientă pentru a acoperi toate nevoile unui organism sănătos? Dar pentru un copil în creștere?

Iată mai jos câteva elemente nutritive analizate din perspectiva unei diete vegetariene.

Proteinele

Una dintre cele mai frecvente întrebări cu privire la dietele vegetariene este legată de suficiența cantitativă și calitativă a proteinelor vegetale. Singurele lucruri observate sunt faptul că un aport inadecvat de energie la unii vegetarieni poate compromite și statusul proteic. De asemenea, din cauza faptului că proteinele din plante au o digestibilitate mai mică, necesarul de proteine al veganilor poate fi mai mare decât al nonvegetarienilor.

Există doi aminoacizi care sunt de interes deosebit pentru dietele vegetariene: *lizina*, un aminoacid limitant în cereale și *metionina*, un aminoacid limitant în leguminoase. Lizina se află în cantități semnificative în proteinele musculaturii scheletice; astfel ea este disponibilă pentru a suplimenta mixtura de aminoacizi săracă în lizină. Metionina este importantă întrucât soia și alte leguminoase sunt sărace în acest aminoacid. Izolatele proteice din soia, care sunt folosite pentru

realimentarea copiilor în perioada de convalescență a malnutriției, oferă o calitate a proteinelor comparabilă cu cea a laptelui, pentru că au un conținut suficient de metionină. Preventiv însă, suplimentarea cu metionină este mai bună pentru formulele de lapte de soia pentru hrana sugarilor.

Întrucât majoritatea plantelor sunt deficitare într-un aminoacid esențial sau altul, complementarea proteinelor este cea mai bună soluție pentru asigurarea unei cantități adecvate din toți aminoacizii esențiali. Se știe că o combinație a unei cereale cu o leguminoasă reface complexul celor 9 (pentru copii 10) aminoacizi esențiali. Problema care s-a pus a fost aceea dacă această complementare a proteinelor trebuie realizată la același prânz. S-a constatat că efectul suplimentării proteice este mai mic la copiii mici atunci când proteinele complementare au fost adăugate la un interval mai lung de 6 ore. Însă copiii au mese ceva mai frecvente și, spre deosebire de meniurile animalelor de laborator, un aminoacid nu este total absent din alimentele vegetale pe care le consumă la un moment dat. S-a tras astfel concluzia că o combinație a alimentelor de origine vegetală, folosite pe parcursul unei zile întregi, oferă suficienți aminoacizi pentru rezerva de nitrogen și utilizare curentă.

Proteinele din plante în forma lor naturală sunt mai puțin digestibile decât proteinele de natură animală. Totuși izolatele proteice din soia, bine procesate, pot fi la fel de digestibile ca și proteina din ou. Consumul unei varietăți largi de alimente preparate în multiple feluri asigură un aport adecvat de aminoacizi din proteinele vegetale.

Este adevărat că vegetarienii consumă mai puține proteine totale decât omnivorii; totuși studiile au arătat că ei își satisfac necesarul recomandat de proteine (10-15% din totalul caloriilor). Dovezile curente sugerează că un aport mai mic de proteine animale poate fi benefic, poate diminua excreția urinară de calciu și poate încetini evoluția bolilor renale. Pe lângă aceasta, sursele de proteine vegetale contribuie la un aport mai mic de grăsimi totale, grăsimi saturate și colesterol, aducând, în același timp, mai mulți carbohidrați și fibre.

În concluzie, atunci când avem de a face cu diete mai restrictive, în care varietatea alimentară sau energia calorică sunt limitate, trebuie să acordăm o atenție mai mare realizării unui aport adecvat de proteine, în special la femeile gravide, sugari și copii în creștere, precum și la persoanele în vârstă.

Va urma

Acum e timpul

IOAN MOHORA

Trăim într-o perioadă de timp în care complexitatea, dificultatea și globalizarea problemelor și a situațiilor solicită un grad destul de ridicat de specializare atunci când căutăm soluții. Aproape că pentru fiecare domeniu din cele ce pot fi abordate este necesară o pregătire, aceasta în condiția în care se urmărește reușita.

Asociația pentru Suport și Inițiativă din România reunește persoane creștine specializate în diverse domenii de activitate, care au hotărât să se unească, urmărind un scop comun, acela de a promova proiecte, uneori complexe, în domenii ca educație, evanghelizare, domeniul medical, social etc. și, privind în urmă, nu putem să nu observăm: Centrul de Sănătate Herghelia, Școala „Omega” din Târgu-Mureș, Centrul de Sănătate Podiș, Școala „Mihai Ionescu” din București, Sola Scriptura și multe alte proiecte care au beneficiat de sprijin de specialitate din partea A.S.I. și, foarte important, de un suport financiar substanțial.

De ce am subliniat specializarea? Pentru că, în complexitatea în care ne mișcam zi de zi, avem nevoie de persoane pregătite, care ne pot oferi soluții viabile, soluții pe care cu greu le-am

putea găsi singuri și, foarte important, acestea la costuri mult mai mici decât atunci când le căutăm singuri.

Ca exemplu, aș aminti Egiptul antic, care era renumit pentru producția sa agricolă abundentă, dar egiptenii sufereau periodic de foamete și, în lucrarea *L'Egypte ancienne*, pagina 115, apărută în 1963, autorul citează următorul text antic: „Când a venit foametea în Egipt, timp de mai mulți ani, eu am dat grâu oamenilor în fiecare perioadă de foamete” și este ușor de recunoscut că în acest text este vorba de Iosif, acest tânăr evreu care, pe lângă integritatea sa morală, a excelat și ca un bun organizator. Iosif este cel ce a aplicat pentru prima oară un „program de colectare și depozitare”, care prevedea ca produsele în excedent din anii cu producție bună să fie colectate și să constituie hrana pentru anii secetoși. Acest program este astăzi implementat de toate statele lumii și cine nu a auzit astăzi de „rezervele de stat”?

La fel ca toate virtuțile, priceperea, îndemânarea, este arta de a avea reușită, de a face un plan corect pentru a obține rezultatele dorite, și chiar Sfânta Scriptură ni prezintă pe cei care au deprinderi tehnice, așa cum e prezentat Bețaleel, principalul meșter

de la Cortul Întâlnirii (vezi Exodul 31:3). Profetul Ieremia ne spune că o categorie de bărbați înzestrați cu deprinderi practice își aveau locul alături de profeti și preoți, iar misiunea lor era să formuleze planuri realizabile și să dea soluții încununate de succes.

A.S.I., prin cei ce au pus temelia acestei organizații, prin cei ce s-au alăturat și, nu în ultimul rând, prin cei ce se vor alătura, bărbați și femei, oameni credincioși, pune în centrul activității ei lucrarea de evanghelizare, care se realizează prin crearea de locuri de muncă, prin susținerea institutelor de sănătate, a școlilor.

Este nevoie astăzi de programe care să aibă în centru adevărul prezent, respectiv iminenta revenire a Domnului Isus Hristos, și, dacă este posibil, acestea să-i cuprindă pe toți cei ce așteaptă acest mesaj, iar A.S.I. este alături de voi, cei ce inițiați astfel de programe.

Avem nevoie mai mult ca oricând de planuri și proiecte, și A.S.I. își propune să-i ajute, să-i sprijine pe cei ce doresc ca Evanghelia, vestea cea bună, să ajungă în cele mai inaccesibile locuri, astfel încât, dacă este posibil, toți cei ce aud mesajul acesta să se întoarcă la Dumnezeu.

Prezbiter și medic

interviu realizat de ȘTEFAN TOMOIAGĂ

Interviu cu medicul **Androne Emil, prezbiter în biserica Ocna Mureș, jud. Alba**
1. Să facem cunoștință.

Spuneți-ne câteva cuvinte despre dumneavoastră și dorim să știm de cât timp sunteți prezbiter.

Prin anul 1976, octombrie, am fost transferat la Spitalul Orășenesc Ocna Mureș. În oraș, nu era nicio biserică adventistă. Era doar o grupă de 3-4 adventiști, membri în Aiud. Prin anii 1978-1979, au mai venit câteva familii din diverse locuri, putându-se constitui un număr suficient pentru ca fratele Niculescu Eduard să înființeze o comunitate. Prin anul 1985, fratele Aldea Traian, pastor, a reușit să cumpere o casă și a construit actuala biserică. În această perioadă, am fost ales ca prezbiter.

2. Perioada comunistă a fost grea. Erați conducător... Ce ați simțit când ați primit vestea că biserica urmează să fie demolată?

Au fost, cum era de așteptat, amenințări, restricții, procese, sentințe de demolare (3), dar, parcă, chiar ne plăcea să avem o astfel de experiență și să fim martorii felului în care lucrează Dumnezeu. În fond, era și este biserica Lui, problema Lui și era interesant să vezi ce căi de rezolvare găsește Dumnezeu. La cea mai serioasă sentință, ni s-a comunicat pe mai multe căi: „Goliți clădirea de tot ce aveți ca să mai salvați câte ceva!”. Pe alte căi, îmi veneau însă vești de la oameni „de bine”, care spuneau: „Stați liniștit, dle

doctor, că o asemenea clădire nu se poate demola.” Și așa s-a și întâmplat: Răspunsul trimis la „forurile superioare” a fost: „Noi nu avem utilaje pentru a dărâma o asemenea cazemată!” Și s-a continuat construcția cu același fel de amenințări, restricții etc., dar a fost interesant de constatat cum rezolva Dumnezeu lucrurile care, omenește, păreau foarte amenințătoare.

3. Povestiți-ne una dintre bucuriile pe care le-ați trăit aproape de biserică.

La una dintre chemările „la ordin”, la Județeană de partid, prim-secretarul m-a chemat să dau explicații. Era într-o vineri și nu m-am dus pentru că duminică, peste două zile, urma să turnăm placa de sus, ceea ce s-a și întâmplat. În săptămâna următoare, am fost rechemat și adus prin Direcția sanitară. Șeful, foarte speriat, era alarmat de „îndrăzneala” de a nu mă fi prezentat. „Stați liniștit, dle director, și el este om!” Prim-secretarul era înfuriat. „Nu trebuia să mă chemați pe mine”, am spus, „există un pastor!” „Să fie chemat imediat!” „Da, este pe culoar...” Și după „lecția dată pentru modificarea și nerespectarea planurilor”, după vreo oră s-a încheiat cu: „Tovarășe, altădată, când te cheamă prim-secretarul, să vii imediat!”. Așa o fi, dar n-am mai fost niciodată... A venit el după mine la vreo doi ani, pentru a-mi desface contractul de muncă pentru că lipseam sâmbăta, dar nici atunci nu a avut succes.

4. Care este modelul biblic de conducător la care v-ați raportat în tot acest timp?

Poate că este prea mult să spun că m-aș asemăna cu un personaj-conducător biblic, dar experiențele lor ne-au orientat. Mi-a rămas în minte o încurajare pe care mi-a trimis-o mama mea în 1984, de ziua mea, pe o felicitare care a venit chiar într-o zi mai „încercată” decât altele. Deuteronom 31:6: „Întărește-te și îmbărbătează-te...” Poate că este prea mult să fac această legătură, dar asta a fost o sugestie importantă pentru a avea un model...

5. Cum v-ați reîmprospătat energiile atunci când v-ați simțit obosit?

Oboseala survine, de cele mai multe ori, din cauza solicitărilor profesionale – ziua, noaptea ești „pe baricade”, mai ales când în spital sunt puțini medici într-o anumită specialitate și, nu de puține ori, ești chemat la urgență în spital – de câteva ori chiar am fost nevoit să cobor de la amvon... Dar mereu am găsit înțelegere în biserică și mai ales în familie, unde cele dragi (soția și fetele) mi-au fost încă o mână de lucru și-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta.

Dar gândul responsabilității, misiunii unui prezbiter în biserică implică chiar o preocupare și o legătură mai serioasă cu Dumnezeu și cu sfântul Cuvânt pe care trebuie să-l dai ca hrană celor mulți. Iar legătura cu profesia poate că a favorizat slujirea noastră.

„Flori și Stele”

CARMEN STOICA

Corul de copii „Flori și Stele” al Bisericii Adventiste Noul Grant, București, a fost selecționat de Comisia muzicală a Conferinței Generale să cânte în cadrul manifestărilor prilejuite de cea de-a 59-a Sesiune ce s-a desfășurat în Atlanta, Georgia, în perioada 17 iunie-03 iulie 2010.

Cu acest prilej, corul a cântat pe 29 iunie în Dome-Auditorium din complexul Georgia World Congress Center, pe 30 iunie a susținut un miniconcert în sala Thomas Murphy Ballroom Theatre, tot din G.W.C.C., iar pe 2 iulie a susținut un miniconcert în Exhibit Hall, la standul Adventist Mission, și un miniconcert în transmisie Live pentru Hope Channel tot din G.W.C.C.

În afara acestor manifestări organizate în cadrul celei de-a 59-a Sesiuni, a susținut concerte pentru: Biserica Adventistă Română North Atlanta, într-un cadru natural, un concert pentru Atlanta North Church of SDA, concerte la Bisericile Penticostale Române Philadelphia și Elim din Atlanta și Biserica Baptistă Română Gwinnett, tot din Atlanta.

După terminarea Sesiunii Conferinței Generale, corul s-a deplasat la Chicago, unde a susținut concerte pentru Bisericile Adventiste Române din Chicago și Addison, două miniconcerte la două cămine de bătrâni din Chicago și concerte la Bisericile Penticostale Române Emanuel, Philadelphia și Elim din Chicago.

Deplasarea în Statele Unite a reprezentat o experiență deosebită pentru fiecare dintre noi, începând cu selecționarea corului, obținerea vizei, a biletelor de avion și continuând cu familiile care s-au oferit să ne găzduiască în Atlanta și în Chicago, cei care ne-au ajutat să închiriem microbuzele pentru deplasările zilnice, cei care s-au îngrijit să avem în fiecare zi o hrană variată și gătită românește și ar mai fi multe de amintit, dar Îl rugăm pe Dumnezeu să le răsplătească tuturor celor care s-au implicat pentru această deplasare să decurgă în cele mai bune condiții.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru oportunitatea de a prezenta mesajul dragostei Lui, prin cântecele noastre, în fața celor care ne-au ascultat.

Ziua Prevenirii Abuzului

Pe data de 26 septembrie 2001, în urma constatării faptului că violența domestică și abuzul sexual afectează căminele creștine la rate similare cu ale restului populației, Consiliul Anual al Conferinței Generale a votat adăugarea Zilei Prevenirii Abuzului în calendarul zilelor speciale al Bisericii din luna august.

Deși este o temă incomodă pentru mulți, e din ce în ce mai evident faptul că abuzul este o problemă serioasă pentru creștini. Indiferent de formă, abuzul deformează trupul lui Hristos, având de suferit atât victima, cât și agresorul, și biserica. Ziua Prevenirii Abuzului oferă bisericii locale ocazia să discute această problemă pentru a educa, dar și pentru a le transmite victimelor faptul că Biserica este preocupată de traumele lor.

În acest an, Departamentul Misiunea Femeii din România a propus, pe lângă tema stabilită la nivel internațional, axată în special pe violența împotriva femeilor și fetelor, și abordarea abuzului asupra copiilor sau între parteneri, temă pentru care au fost puse la dispoziția pastorilor și credincioșilor, dar și a publicului larg, câteva materiale extrem de utile.

Aceste materiale, incluzând pliante, ghiduri, politici și măsuri pentru protecția copilului, declarații oficiale și resurse web, pot fi găsite atât pe site-ul www.adventist.ro, cât și la pastorul local.

Important:

Având în vedere nevoia urgentă de protejare a victimelor, atunci când sunt indicii ale abuzului, persoanele care le observă se pot adresa și autorităților competente, care dispun de mecanismele necesare pentru a cerceta cazul și a oferi protecție. Dată fiind necesitatea unei intervenții rapide și calificate pentru protejarea victimei, această abordare nu trebuie considerată o încălcare a regulilor care interzic

apelarea la judecata civilă înainte ca problema respectivă să fie analizată de Biserică.

Autoritățile competente care pot fi apelate sunt:

Poliția – telefon 112;

Direcția pentru Protecția Copilului, Serviciul de Intervenții de Urgență în Protecția Copilului – telefon 0800 800 660;

Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului – telefon 0800 8200 200.

ADRA reconstruiește alături de sinistrați

În perioada 16 -20 august, o echipă de voluntari ADRA condusă de pastorul Alin Apostol a fost prezentă la Călinești, județul Suceava, pentru a ajuta la reconstruirea caselor pentru sinistrați.

Opt familii din Dărmănești și Călinești au rămas fără case în urma inundațiilor din luna iulie. Primăria a organizat cu rapiditate reconstrucția celor opt case, procurând materiale de construcție și terenul aferent, singura problemă nerezolvată încă fiind aceea a mâinii de lucru.

ADRA România, în colaborare cu Departamentul de Tineret al Conferinței Moldova, a organizat intervenția voluntarilor în lucrarea de reconstruire pentru a grăbi finalizarea lucrărilor.

Voluntarii au ajutat la lucrările de construcție a trei case, alăturându-se proprietarilor care nu aveau ajutor.

„Atmosfera instaurată pe șantier a fost una tinerească și plină de voieșie și putem spune că ne-am simțit mai bine decât în taberele din care tocmai ne întorseserăm, dat fiind rezultatul muncii noastre”, ne-a mărturisit Alin Apostol.

În următoarea perioadă, ADRA și-a propus, pe lângă intervenția prin voluntari la Milișăuți, Pătrăuți, Dorohei, Mărgineni, Tulcea, și acordarea de ajutor material pentru refacerea caselor din zonele afectate. Toți cei

care se gândesc să ajute prin munca lor la înlăturarea durerii sinistraților o pot face sunând la telefonul ADRA – 021 2525117.

Schimbă o viață și vei schimba lumea!

(ADRA)

ADRA, somată să părăsească Somalia

Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor este una dintre cele trei agenții umanitare cărora un grup militant din Somalia le cere să părăsească regiunea.

Harakat al-Shabaab al-Mujahideen a afirmat, într-o declarație, că ADRA, World Vision și Diakonia nu mai pot opera pe teritoriul țării, deoarece acestea „acționează ca misionare, sub pretextul activității umanitare”.

ADRA a negat faptul că încearcă să facă prozeliti prin activitatea sa umanitară și a spus că părăsirea zonei ar afecta în mod negativ peste 180.000 de oameni. Agenția lucrează pentru construirea și repararea fântânilor, furnizarea mijloacelor de trai și creșterea accesului la educație.

Al-Shabaab a recunoscut afilierea cu Al-Qaida și responsabilitatea pentru exploziile de luna trecută din Uganda, care au ucis 76 de persoane. Grupul conduce cea mai mare parte din sudul Somaliei și menține legea islamică Sharia.

În calitate de organizație umanitară internațională, ADRA este semnată de Codului de conduită al Crucii Roșii Internaționale și Semilunii Roșii și ONG-urilor pentru intervenții de urgență, care prevede că „ajutorul nu va fi utilizat pentru îndeplinirea unui scop politic sau religios”, că „ajutorul se acordă, indiferent de rasă, credință sau naționalitate” și că organizațiile „vor respecta cultura și tradițiile”.

ADRA a declarat că își menține angajamentul de a sluji locuitorii Somali-ei după cum permit circumstanțele.

ADRA oferă ajutor umanitar în mai mult de 120 de țări și a slujit în Somalia din anul 1992. Activitatea sa acolo s-a concentrat exclusiv pe oferirea ajutorului de urgență și intervenții de dezvoltare în diferite sectoare, cum ar fi: apa, canalizarea, siguranța alimentară, educația, sănătatea, infrastructura, consolidarea capacității instituționale, sprijinul agricol și dezvoltarea economică.

(ANN)

Un nou pas în detectarea timpurie a bolii Alzheimer

Mai mulți cercetători din cadrul celei mai bune școli de medicină a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au descoperit ceea ce ei speră că va fi o metodă de detectare a bolii Alzheimer în stadii cât mai timpurii și tratabile.

Cercetătorii din domeniul neuroștiințelor au descoperit un traseu al biomarkerilor – proteine din sânge care arată gravitatea sau prezența unei boli prin concentrarea lor ridicată – care ar putea conduce la depistarea precoce a bolii ce distruge creierul.

Folosind spectrometria de masă, o tehnică de analiză utilizată pentru a determina compoziția elementară a probelor, echipa a căutat niveluri scăzute ale proteinelor serice și ale fragmentelor de proteine în căutarea produselor legate de existența bolii Alzheimer.

Echipa formată din Claudius Mueller, pe atunci masterand al Facultății de Medicină a Universității Loma Linda, Kirsch Wolff, profesor de neurochirurgie și biochimie al Facultății de Medicină al Universității Loma Linda, Lance Liotta, profesor de științele vieții al Universității George Mason, și Matthew Schrag, masterand al Universității Loma Linda.

Claudius Mueller, acum angajat al Universității George Mason, a declarat că echipa caută „gunoi” în sânge. Daunele provocate de Alzheimer în

creier își lasă urmele chiar și în fazele incipiente, a adăugat Kirsch Wolff.

Alzheimer, ce poartă numele medicului german care a descris prima dată boala, în 1906, distruge în cele din urmă celulele nervoase și țesutul din creier. Persoanele care sunt în stadii avansate ale bolii își pierd abilitățile de comunicare, amintirile și capacitatea de a se îngriji.

Descoperirea biomarkerilor pentru stadiile timpurii ale Alzheimer este importantă, pentru că acesta este singurul stadiu în care boala este tratabilă, a declarat Lance Liotta.

(James Ponder și Megan Brauner)

Biserica Adventistă monitorizează posibila lege pentru închiderea magazinelor duminica în Europa

Susținătorii libertății religioase adventiști de ziua a șaptea monitorizează o propunere a unui membru al Parlamentului European care vrea ca magazinele din Europa să fie închise duminica.

Parlamentarul Martin Kastler din Germania face apel pentru aprobarea unor legi care să încurajeze angajații să își ia o zi liberă pentru a o petrece cu familiile lor pe tot cuprinsul continentului, a raportat *New York Times*.

Deși regulile parlamentului interzic majorității membrilor, inclusiv lui Kastler, să introducă legi, o petiție a cetățenilor i-ar obliga pe cei 736 de membri ai parlamentului să introducă o astfel de legislație, dacă susținătorii ar aduna un milion de semnături din țările membre, a raportat *Times*.

„Suntem de acord că oamenii au nevoie de o zi de odihnă, dar vrem să fim siguri că aceia care nu au duminica desemnată ca zi religioasă de odihnă vor fi respectați”, spune John Graz, directorul Departamentului Relații oficiale și Libertate religioasă (PARL) al Bisericii Adventiste mondiale și secretar-general al Asociației Internaționale

pentru Libertate religioasă (International Religious Liberty Association).

Officialii Bisericii de la sediul din Elveția al Diviziunii Euro-Africa au declarat că monitorizează situația. Ei au de gând să se consulte în această toamnă cu conducătorii locali pentru formularea unui posibil răspuns la progresul inițiativei lui Kastler.

Principala preocupare a lui Karel Nowak sunt posibilele argumente care susțin inițiativa. El a spus că unii doresc „consolidarea valorilor tradiționale europene”, însemnând „stilul de viață și valorile tradiționale creștine”.

„În opinia mea, această evoluție este îngrijorătoare și ar putea duce la creșterea tensiunilor dintre diferite grupuri”, a spus pastorul Nowak.

(Ansel Oliver/ ANN)

Anunțuri

Convenția Națională SUP 2010

Între 1 și 2 octombrie 2010 se va desfășura la Stupini, județul Brașov, Convenția Națională a Serviciului Umanitar pentru Penitenciare. Vor fi prezenți delegați ce vor reprezenta voluntarii din toate Conferințele, conducerea fiecărei filiale a Serviciului Umanitar, directorul Școala de Sabat și Lucrare Personală din cadrul Uniunii Române, precum și invitați speciali. Pe parcursul programului se vor împărtăși și experiențe din activitatea ultimului an. Programul se va încheia cu servirea Cinei Domnului. Pentru înscrieri, vă rugăm să contactați conducerea filialei SUP din Conferința dumneavoastră.

Anunțăm pe această cale că avem rezervată o pagină specială în care răspundem la întrebările pe care ni le adresează cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim ca întrebările să fie pertinente și să vizeze cercetările și frământările noastre spirituale. De asemenea, întrebările să fie de interes general și să nu vizeze cazuri particulare sau să constituie un atac la persoană. Ne rezervăm dreptul de a hotărî dacă răspundem public sau în particular la o anumită întrebare. Dacă se dorește ca o anumită persoană să răspundă la o întrebare, să se specifice lucrul acesta. Noi vom face tot posibilul să împlinim dorința dumneavoastră. În cazul în care nu se poate, atunci vă rugăm să acceptați intervenția noastră în măsura posibilităților. Această inițiativă are ca scop să ne ajute să fim aproape de cititorii noștri și de frământările lor spirituale. Puteți trimite întrebările pe următoarele adrese: curierul@adventist.ro sau Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190. Vă mulțumim pentru colaborare!

Întrebări despre inspirația Bibliei (I)

Interviu cu lect. univ. drd Florin Lăiu realizat de Virgiliu Peicu

V. P.: Frate Lăiu, am auzit că ați prezentat în diverse locuri un „seminar de citire inteligentă a Bibliei” și că această „citire” ar cuprinde o nouă înțelegere a inspirației Scripturilor. Spuneți-ne, vă rugăm, despre ce este vorba?

F. L.: Cu plăcere, și mulțumesc de întrebare. Da, este adevărat că am ținut câteva seminare scurte pe tema studiului și interpretării Bibliei. Fiind vorba de Cartea sfântă, ale cărei mesaje au adesea adâncimi insondabile și înălțimi care ne depășesc pe toți, avem tendința s-o citim doar cu inima. Astfel se întâmplă că, de multe ori, citim în ea reflectarea propriei inimi.

Observând, așadar, nevoia unei atitudini mai responsabile și mai realiste față de Biblie printre credincioși, am hotărât să divulg secretele pe care le-am descoperit și să-i ajut, astfel, pe cei mai puțin experimentați, să-și însușească anumite cunoștințe necesare citirii inteligente a Bibliei.

Pe lângă diverse aplicații ale regulilor de bun-simț, care ne obligă să punem întrebări referitoare la originile textului – traducere, copiere, editare – și la semnificația pe care o are în propriul context literar, cultural-istoric și teologic, obișnuiesc, într-adevăr, să prezint cunoștințe de teologia inspirației profetice, ilustrate cu exemple biblice.

Dar acesta nu este un subiect nou în Biserică. Au existat înainte de noi oameni ai lui Dumnezeu care au înțeles inspirația biblică într-un mod biblic și realist. Ellen White a dezvăluit aceste „secrete” încă din 1886 și 1901, iar Biserica a început să discute „noutatea” în cadrul Conferinței biblice din 1919. Din nefericire, o parte a celor prezenți la dezbateri erau suspicioși față de președintele A. G. Daniells și de profesorul W. Prescott, și cei mai mulți nu erau conștienți de mărturia dată de Ellen White cu privire la acest subiect, cu decenii înaintea acelei conferințe. Ca rezultat, rapoartele acelei conferințe, conținând transcrierea stenogramelor, nu s-au mai publicat atunci. Au fost puse într-o arhivă a Conferinței Generale, de unde au ieșit la lumină abia în 1975.

V. P.: Au fost și publicate aceste informații?

F. L.: Au fost publicate, dar nu imediat după descoperirea lor. Mai întâi au fost publicate într-o revistă neoficială (*Spectrum* 10:1, mai 1979), dar astăzi pot fi găsite pe site-ul oficial al Conferinței Generale (adventistarchives.org) și pe alte site-uri.¹ Conferința s-a ocupat, în realitate, cu subiectul inspirației și autorității lui Ellen White, dar s-au făcut și afirmații care priveau inspirația Bibliei. Întârzierile acestea, precum și grija pentru protejarea minții credincioșilor, ca să nu se smintească cineva, explică de ce

¹ A se vedea și <http://atissue.sdanet.org/master.com/taxis/master/search/?q=1919&s=SS>

informațiile acestea nu sunt astăzi populare și, uneori, sunt chiar nedorite.

V. P.: Și nu credeți totuși că acesta este un joc periculos, care poate încuraja pierderea încrederii în Cuvântul lui Dumnezeu?

F. L.: Periculos este, da, dar nu este un joc, ci o treabă foarte serioasă și un exercițiu necesar celor care studiază. Orice adevăr conține pericole, în funcție de atitudinea primitorului, ca în pilda seminței. Este periculos cuțitul, dar nu ne putem lipsi de el în bucătărie. Nu putem executa totul cu dinții sau cu limba.

Din experiența mea și a altora, eu cred că astăzi ignoranța în această privință este chiar mai periculoasă, în timp ce informația despre inspirația profetică și aplicația ei practică mi-a sporit încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care au fost îndoctrinați fixist cu privire la inspirația plenară a cuvintelor Bibliei au devenit aproape sau total necredincioși după ce s-au confruntat cu probleme biblice reale în timpul studiilor superioare.

V. P.: V-am auzit spunând că, în Psalmi 121:6, expresia „nu te va bate.... nici luna noaptea”, ar fi un element neinspirat de Dumnezeu, o credință populară, neadevărată. La fel v-ați exprimat cu privire la afirmația din Psalmi 24:2, că Dumnezeu nu a întemeiat pământul pe râuri și nu l-a întărit pe mări. Ați mai spus că însuși Pavel a greșit în ceea ce privește cronologia în Galateni 3:17 și în ce privește mobilie-

rul din Sfânta Sfințelor și conținutul chivotului în Evrei 9:4.

F. L.: Ați înțeles bine, am făcut asemenea afirmații și nu au fost singurele de felul acesta. De asemenea, pot fi propuse și alte cazuri biblice în care anumite afirmații secundare sunt inacceptabile. Expunerea la lună plină nu produce epilepsie sau altă psiho-patie, așa cum credeau anticii și cum învăță până astăzi tradiția populară și astrologică: nu devenim lunatici, chiar dacă și alți autori biblici credeau că epilepticii sau demonizații erau zănatici – „păliți de lună”. (Mat. 4:24; 17:15)

În ebraica biblică, pământul (*éretz*) nu denumea planeta, globul terestru, despre care se știe doar de câteva secole, ci denumea uscatul, continentul, „discul terestru”. Știind că la început totul era un ocean nesfârșit și că Dumnezeu a numit uscatul *pământ*, cum zice și Petru (2 Petru 3:5), „pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei”, este clar că evreii antici își imaginau că pământul este o suprafață plană sub care sunt mări, fluvii și izvoarele marelui adânc (Gen. 7:11; 8:2), care se numește *tehom*, adică exact numele dat în Biblie oceanului primordial și tuturor mărilor.

Ceea ce spun acești autori nu este o informație inspirată despre apa freatică sau despre alte forme ale apei subterane, ci este o deducție imaginară, speculativă. Moise, de exemplu, vorbind despre diferite entități care nu trebuie reprezentate artistic pentru a ne închina lor, spune că acestea pot fi „sus în cer, jos pe pământ sau în apele

de sub pământ” (Exod 20:4).² Dumnezeu interzicea cultul păgân al unor „fințe” reprezentate, indiferent dacă erau sus sau jos, reale sau imaginare. El a folosit limbajul ascultătorilor, așa cum Iisus, vorbindu-le fariseilor în pilda cu „bogatul Lazăr și săracul «Luzăr»” (Luca 16:14-31), a folosit ca ilustrație o poveste fariseică.

Afirmațiile biblice menționate mai sus sunt acceptabile ca ornamente literare, însă nu ca adevăr literal. Unele sunt date de umplutură, care pot să lipsească, altele sunt date imprecise, și totuși utile, a căror inexactitate nu anulează argumentul autorului. Aceste imperfecțiuni omenești sunt mai degrabă o revelație despre autori, decât despre Dumnezeu.

V. P.: Vă mulțumim și noi pentru mesajul transmis. Cred că vom citi mai atent Scriptura. Sunt de acord că trebuie să ne concentrăm cu precădere asupra mesajelor ei divine, asupra scopului practic. V-aș invita să continuăm acest interviu cu o proximă ocazie.

F. L.: Cu plăcere, în speranța că vom avea cititori receptivi. Dar este greu să accepte cineva dintr-odată asemenea afirmații. Nici eu nu le-am acceptat ușor, de aceea doresc să îi ajut și pe alții. Aș rosti chiar o binecuvântare specială pentru cei care, din motive de precauție sau de conștiință, nu se grăbesc să-mi accepte pledoaria. Pe curând!

² Este interesant de observat că traducerea CNS, pe care o folosim de obicei, a preferat să spună „apele mai de jos decât pământul”, probabil pentru a evita problema despre care discutăm. Dar majoritatea traducerilor respectă textul ebraic care se referă în mod sigur la realități din „apele de sub pământ”.

ȚEICAN ION

Țeican Ion s-a născut în satul Poiana, jud. Teleorman, la 4 sept. 1934 în familia lui Petre și Maria Țeican.

Copilaria și tinerețea și le-a petrecut în satul său natal. Încă din tinerețe a avut înclinații spre cele religioase, refuzând să participe la hora din sat împreună cu tinerii de vârsta lui.

În anul 1957 se căsătorește cu Alexandrina Otomega și împreună au 2 copii: Viorel și Mariana.

Fiind singur la părinți a avut întotdeauna în inimă dragostea de copii, iar Dumnezeu nu a rămas restant nici în acest aspect și le-a oferit, spre bucuria lor, 9 nepoți, cărora le-a orientat privirea spre marea Lui nădejde. Atunci când a auzit mesajul advent pe care i l-a prezentat Grigore Toncu, prietenul cel mai bun, a ales ca împreună cu soția să facă parte din această biserică, iar în iarna anului 1977 a încheiat legământ cu Domnul prin botez. A slujit ca prezbiter cu binecuvântare în Bisericele din Tr. Măgurele și Traian.

Vecinii și toți cei care l-au cunoscut și-l amintesc ca pe un om statornic în credință, gata să dea un sfat și să fie de ajutor celor în nevoie.

Pe data de 15 mai 2010, încetează din viață după o grea suferință, cu speranța că, într-o zi, la cea din urmă trâmbiță, se va ridica pentru a fi o veșnicie cu Dumnezeu.

Cineva care înțelege

ALINA BADEA

Cristi mergea vesel spre magazinul de animale. Își dorea de mult un câțel, o pisică sau... un animăluț de care să aibă grijă și care să fie prietenul lui. Observase deunăzi un afiș în vitrină: *Cățeluși de vânzare*. Intră bucuros în magazin.

– Bună ziua, domnule. Nu vă supărați, cât costă un cățeluș?

– Bună ziua, băiete. Păi... între 300 și 1.000 de lei.

Cristi scoase din buzunar câteva bancnote – una peste alta, exact... 25 de lei.

– Aș putea să-i văd?

Vânzătorul zâmbi amuzat apoi fluieră scurt și, de după o ușă întredeschisă, apărură cățelușă-mamă urmată de cinci pui rotofei care înaintau grăbiți, legănându-se pe lăbuțele scurte. Mai era și un al șaselea, dar mai în urmă și parcă nu se grăbea deloc. Cristi a observat imediat și a întrebat:

– De ce șchiopătă?

– Ei, el e Bobiță... Are un defect la picior. Sărăcuțul, va șchiopăta toată viața.

– Pe el îl vreau! zise băiatul cu o sclipire în ochi.

– Păi..., pe el ți-l dau gratis.

– Nu, nu-l vreau gratis! spuse Cristi bălăbâindu-se puțin, de grabă. Plătesc. El nu costă tot 300? Vă dau toți banii pe care îi am acum și vin în fiecare săptămână și aduc câte 5 lei, până achit.

– Ești sigur că îl vrei pe Bobiță? insistă omul mirat. Uite, și Codiță e

drăgălaș, și Paty, uite ce pată nostimă are pe nas, iar Dolly este atât de năzdrăvană! Să știi că Bobiță nu va putea niciodată să alerge ca ei și să...

Dar Cristi îl întrerupse cu un gest. Se aplecase ușor și ridicase puțin de pantalon, așa că omul a putut să vadă proteza de metal care susținea piciorul băiatului.

– Eu înțeleg. Nici eu nu pot să alerg la fel ca ceilalți copii. Am avut un accident când eram mic. Știți... cățelușul acesta are nevoie de cineva care să-l înțeleagă.

– Ce mult m-aș bucura dacă aș găsi pentru fiecare cățeluș pe cineva care să-l iubească așa cum îl vei iubi tu pe Bobiță!

Se spune că, pentru a fi fericit, contează mai puțin cine sau cum ești. Important este să existe cineva care să te prețuiască, să te iubească așa cum ești și să te înțeleagă.

Ți se întâmplă și ție uneori să simți că ești altfel decât ceilalți și că ei nu te înțeleg? Nu neapărat pentru că ai avea un defect, poate chiar pentru că ai niște calități care te deosebesc de ceilalți copii. De exemplu, poate unii au râs de tine pentru că nu ai vrut să copiezi la o lucrare sau nu ai vrut să minți, ca să acoperi o faptă rea. Poate că râd de tine pentru că nu știi să dansezi, deși cânti la pian și ai simțul ritmului, sau pentru că nu urmărești filmele cu Harry Potter.

Să nu uiți ceva! Chiar dacă unii nu te înțeleg – prieteni, colegi, poate chiar cineva din familia ta – să știi că există

Cineva care te înțelege, te iubește exact așa cum ești și te prețuiește mult. Ai ghicit. Da, este Domnul Isus. Să nu îți spui niciodată că, întrucât El este Împăratul universului, nu are vreme de tine, este prea ocupat ca să ia seama la problemele tale și mai ales ca nu te poate înțelege, fiindcă El este atotputernic și nu știe cum e să fii mic și să trebuie să taci și să te supui.

Cristi spunea că el îl înțelege pe Bobiță fiindcă și el are un necaz asemănător. Domnul Isus te înțelege, pentru că te-a iubit atât de mult, încât S-a făcut mic pentru tine. Da, L-a lăsat pe Tatăl și i-a lăsat pe îngeri și a venit pe pământ ca un copilăș, ca tu să fii sigur că El știe cum e să fii mic și neînțeles. Și El a căzut și Și-a julit genunchii și știe cum e când ustură, și cum e când te înțepi într-o așchie, ba chiar mai rău, într-un cuil! Și de El râdeau copiii și chiar frații mai mari, pentru că nu voia să joace jocurile lor, să spună vorbe urâte, pentru că se ruga și cânta psalmi...

El înțelege orice problemă și orice durere a ta și este mereu foarte aproape de tine – cât la o rugăciune spusă în șoaptă. Când ai vreun necaz sau vreo bucurie pe care alții nu o înțeleg, spune-I Lui. Și ascultă, în inima ta, răspunsul. Ascultă cu atenție! Poate că vrea să te roage și El ceva. S-ar putea să-ți spună că ar vrea să semeni mai mult cu El, adică să îi înțelegi și tu pe alții și să le arăți acest frumos lucru, prin aprecierea și iubirea ta.

a fost vindecată prin intervenția lui Dumnezeu. Inima Galinei s-a înmuiat și a mers direct la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și a fost botezată. Sunt foarte fericit să vă spun astăzi că Vasili Garascuic este acum trezorerul Uniunii Moldova. Să-l laudăm pe Dumnezeu pentru puterea salvatoare a harului Său!

Frați și surori ... să proclamăm harul lui Dumnezeu și întreita solie îngerească, prin puterea Duhului Sfânt! Suntem o biserică frumoasă și diversă, dar unită în Hristos și în această prețioasă solie biblică. Suntem o familie internațională, proclamând harul lui Dumnezeu în timp ce **mergem înainte**, uniți prin Duhul Sfânt și prin credința noastră întemeiată pe principiile Bibliei.

Ca Mișcare Adventă a ultimelor zile, ce solie prețioasă avem de dus lumii – proclamarea întreitei solii îngerești, care îi cheamă pe oameni să se întoarcă la adevărata închinare biblică față de Dumnezeu!

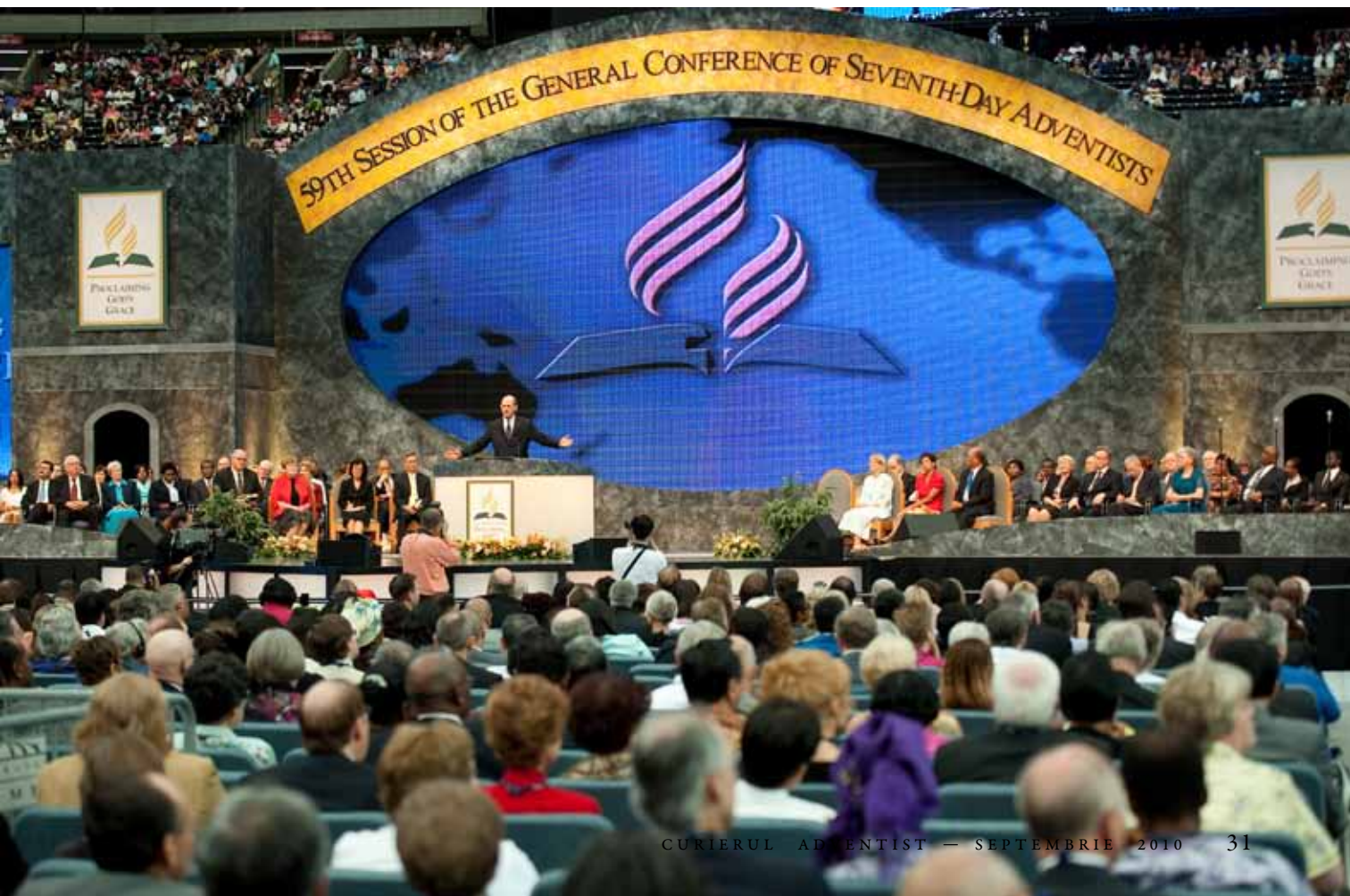
Ce Creator! Ce Mântuitor, Mare-Preot, Avocat și Prieten! Ce Dumnezeu minunat!

Isus vine curând! Curând vom vedea în partea de răsărit a cerului un nor mic și negru, cât jumătate din pumnul unui om. Dar el va deveni din ce în ce mai mare și mai luminos. Tot cerul se va revărsa pentru acest apogeu al istoriei planetei. Printr-o minune cerească, toți îl vor vedea în același timp. Acolo, printre milioanele de îngeri, va fi Acela pe care L-am așteptat – nu umilul și zdrobitul Miel, nu Marele-Preot, ci Regele regilor și Domnul domnilor, Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Vom privi în sus și vom spune: „Acesta este Dumnezeul pe care îl așteptam.” Hristos va privi în jos și va spune: „Bine, robi buni și credincioși, intrați în bucuria Stăpânului vostru”, iar noi ne vom înălța să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh, pentru a merge acasă cu El pentru totdeauna... extraordinarul final al călătoriei advente!

Dacă dragostea minunată a lui Dumnezeu și Planul Lui de Mântuire, harul Său triumfător au atins inima voastră și doriți să vă reînnoiți consacrarea față de El și față de misiunea

încredințată Bisericii Adventistă de Ziua a Șaptea, ca să vestiți harul Său atunci când vă veți întoarce acasă, cereți reînviere și reformă în viața voastră și a bisericii, cereți stăruitor prezența Duhului Sfânt și a Ploii târzii ca să puteți proclama harul lui Dumnezeu și întreita solie îngerească și puneți-vă viața și mărturia personală în mâinile Mântuitorului nostru atotputernic, Marelui nostru Preot și Rege care stă să vină, pentru ca să puteți sta în picioare la judecată, prin sângele, meritele, mila și harul Său! ... Vă invit să acceptați harul minunat al lui Hristos în viața voastră, să vă reînnoiți predarea față de El și față de această mare Mișcare Adventă, să proclamați harul lui Dumnezeu și să-I cereți Domnului să ajute această biserică să **meargă înainte**. Să-L căutăm pe Dumnezeu prin rugăciune, prin cântare și să primim binecuvântarea Sa! Amin. ■

Traducere: Angela Tămășan

a **XXII** -a Convenție ASI România

1 și 2 Octombrie, Craiova 2010

Informatii detaliate puteți
găsi pe site-ul nostru
www.asiromania.ro

Pentru înscrieri și alte informații,
vă rugăm să ne contactați la
numărul de telefon: 0265.320.548,
sau prin e-mail la adresa
office@asiromania.ro

